A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

II. évfolyam 5. szám 1992. december 15.

Mottó: "A lágyság erősebb, mint a keménység, a víz erősebb, mint a szikla, szeretet erősebb, mint az erőszak."

Hermann Hesse

A tartalomból:

- Róka, PG: YE vásár
- Molnár Lajos, Gallai Zsófi: Utazási lehetőségek
- Pécsi Kata: Bírósági hírek
- Mazsi: EDDA
- DAC-hírek
- Szakköri beszámolók
- Europe at school
- Gerlits András: Milyen Magyarországon szeretnék élni?
- Gulyás Éva: Tehetséggondozás
- Az ötödévesek tetszési indexe
- Fülesi Dalma, Gyarmati Ildi, Gyurcsák Pepe, Nagy Ákos, Nagy Feró, Solymosy Réka, Somosy Béla, Vita Dóra történetei
- Molnár Csaba, Török Lívia írásai
- Busovszky Tímea, Giliszta, Halla Z. Gábor, Járai Dóra, Kovács Medve, Kováts Péter, Molnár András, Simon Bálint, Vizi Krisztа versei
- Gasner János, Nyitray Bálint és Olejnyik Attila rajzai
- Nagy Ákos, Jaj ajánlatai
- Marci: Ajándék

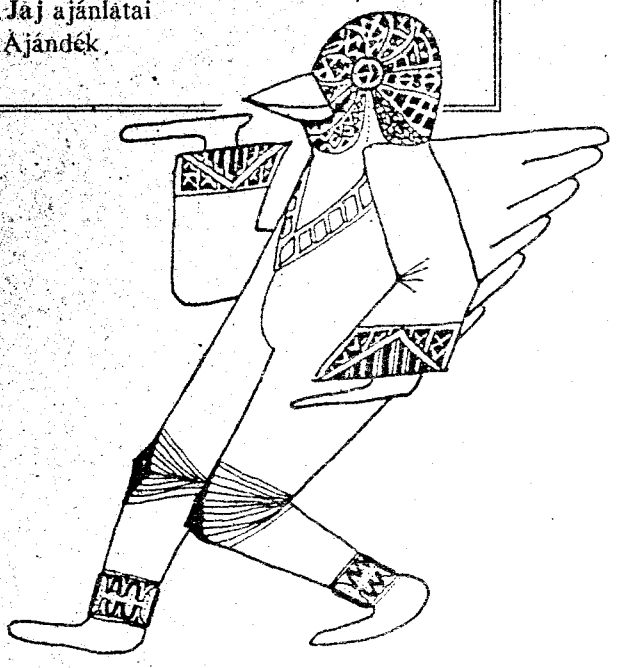

Ez a POLIGRÁF-szám hosszú téli estékre készült. Nem az iskolai hírek, hanem a politechnikusok fantáziájának szabad írói-költői szárnyalásai töltik meg az oldalak többségét.

Jó szórakozást Mindenkinek!

A YE vásárról

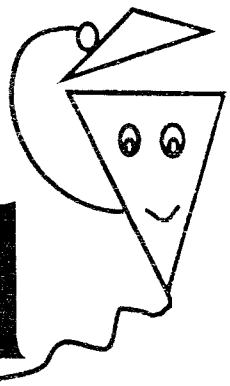

Mint közületek már bizonyára mindenki tudja, pénteken (XI. hó 27-én) 17.00-tól 19.00-ig Young Enterprise vásár volt az A épület 25. termében. Ez egy vásár, amiről elmondhatjuk, hogy tökéletes.
Először is a kiállítók: ügyesek, leleményesek, ötletgazdagok, magabiztosak.
Másodszor a látogatók: idegenek, rokonok. De mind biztat, bízik és kedveskedik.
Harmadszor a szervezők: Mit lehet mondani? Tökéletesek!
Negyedszer a zsűri: Ők is jól végezték munkájukat (bár nem biztos, hogy ezt mindenki így gondolja).
Az egész vásár ügyes gondolat, jól megszervezve. Volt itt minden, ami kell: rádió a reklámhoz és a fontos mondandókhoz, tombola (az egyik cég ötlete és szervezése), árverés egy igen értékes, utolsó darabra (egy másik cég jóvoltából), büfé és zene. A külföldi szakértő azért valószínűleg jól jött a szervezőknek.
Szeretnék még sok ilyen jó rendezvényen ott lenni. Ha mindig, minden ilyen flottul menne ebben az iskolában (és ebben az egész országban), akkor azt hiszem, minden gondunk egycsapásra megoldódna.

Róka -Ügyosztály-

HIVATALOS EREDMÉNYEK

A vásáron mind a nyolc YE vállalat bemutatta tevékenységét.
Az ADEKVÁT saját rajzolatú pólókat, valamint színes csomagdíszeket árult; az ALTERMIX nevéhez híven saját készítésű ékszerek, csatok, lógók, harangok, gézkendők és ízék tömkelegét árusította, házi süteménnyel édesgetve a pulthoz a vevőket. A FASHION GIFT HORSE fülbevalókat és barna szőrmókokat értékesített. A LAP-PACK irattartó dossziéja méltán volt a vásár sikerterméke: kézi festésű, egyedi borítású, és a hazai dosszié-piacon nem létező formájú irathordozóikra a Poli-könyvtártól "állami megrendelésre" is számíthatnak. A Piros Bicikli Rt. fénypompás kiállítású standján sörösüvegből vágatott üvegpoharakat, szellemes kézi rajzolatú dísztányérokat vásárolhattunk. A POLY-COM saját készítésű, családi házakba való kaputelefonjaira csak előjegyzést vett fel, mivel még a mintadarab sem készült el; ehelyett és mellett piros kabalajószágokat vehettünk e cégtől. A Q ART dolgos fiai ujjbábokat, mikulás-figurákat és más, filcből varrott csecsebecséket hoztak a vásárba. És végül a TEX RT néhány fénymásolatot mutatott be arról, milyen nyomtatványokat készítene számítógépes szakismerete révén, ha erre megrendelést kapna.
A kiállítók és árusok szinte mindegyike elegánsan, egy ilyen óriási hírnevű vásárhoz méltóan rendezte be standját, elegánsan - a LAP-PACK például egyenpólóban - jelent meg a vásáron, és igazi üzletemberhez méltóan udvariasan és előkelően viselkedett. A vendégek és érdeklődők kifogyhatatlan serege szemlátomást elégedett volt az árukínálattal és a kiszolgálással. Szinte minden vállalat jelentős forgalmat bonyolított a vásár estéjén.
A zsüri pontszámokban fejezte ki elragadtatását. Eszerint a vásár legjobb terméke a LAP-PACK dossziéja lett; a legjobb reklámot a Piros Bicikli mutatta be; a legjobb értékesítésért pedig az FGH kapott Díszoklevelet.
A Vásár Legjobb Vállalata címet az ezzel járó 3000 Ft pénzjutalommal **a LAP-PACK**, az ÁB AEGON Biztosító **különdíját** - szintén 3000 Ft-tal - **a Piros Bicikli Rt.** nyerte el.

(Külön köszönet illeti azokat a tanácsadókat, akik a vásár előtt és alatt valóban hasznos tanácsokkal látták el az ifjonc vállalkozókat; valamint külön köszönet a szervezésért Müzlinek.)

PG

A Young Enterprise vállalatok közötti pontverseny jelenlegi állása:

cég neve	bejegyzési szám	ügyvezető igazgató	legjobb termék max.: 30	legjobb reklám max.: 30	legjobb értékesítés max.: 30	összes pontszám max.: 90
FGH	9201	Kána Zsuzsa	22	22	25	69
QART	9202	Németh G. Attila	19	13	18	50
LAP-PACK	9203	Balogh Bernadett	28	25	23	76
ADEKVÁT	9204	Nyitrai Balint	20	22	18	60
ALTERMIX	9205	Ceer Orsi	23	22	24	69
PB RT	9206	Schneider Péter	19	26	20	65
TEX RT	9207	Farkas Zsolt	18	16	23	57
POLY-COM	9208	Nagy Ákos	18	17	18	53

Jönnek a svédek!

Ez a cikk már megjelent a BORSÓban, de lehet, hogy vannak közöttünk feledékenyek, figyelmetlenek, esetleg szétszórtak (csupán egyenketten), akik talán a második olvasat után kapnak észbe, illetve tollhoz, és reagálnak az alábbi hírre. Az ő érdekükben tehát még egyszer:

Kísértet járja be (nem Európát, hanem) a Politechnikumot, (na nem a kommunizmus, hanem) a svéd iskolások (lányok és fiúk, hm!) egy csoportja látogatási hírének kísértete. Romantikusan homályos fénymásolt fotók, messzi északon nem magyarul írt levelek járnak kézről-kézre... Mi ez? Kik ők? Mi lappang itt a háttérben? Mi folyik itt, kérem? A bizonytalanság fátylával borított titok mindig sokkal izgalmasabb, vonzóbb, mint leleplezése után, ezért felhívom a figyelmedet kedves Olvasóm, ha itt tovább olvasol, hagyj fel minden reménnyel!

Hát intő szavam ellenére mégis tovább nyomultál a szövegben? Most már nem visszakozhatsz, késő. Mindent elmondok, hiába kérsz az ellenkezőjére. Tehát lássuk a lecsupaszított tényeket:

Visszavonhatatlanul jönnek a svédek, huszonkilenc diák és két tanár, ők "köröződnek" a fénymásolatokon. 1993. május 3-tól május 7-ig lesznek itt, tizenhét-tizennyolc évesek, és mindenfélét szeretnének csinálni, többek között velünk találkozni és beszélgetni. Egy közgazdasági középiskolába járnak, Malmőben élnek, közülük mindenki bírja az angolt, néhányan németül, nagyon kevesen spanyolul vagy franciául is képesek megszólalni. (Mi hogy állunk ezzel a nyelvi kérdéssel?) Jelenleg elindítottak egy levelezést, kaptunk húszegynéhány angol és egy német nyelven íródott "Hello" tartalmú irományt, várják válaszainkat. A levélváltás lehetőségét minden megfelelő nyelvi szinten álló diáknak felajánlották nyelvtanáraink. Ezek a svéd lányok és fiúk idén fognak végezni, tehát velük mint csoporttal csak májusban találkozhatunk. (Az egyéni kapcsolatfelvételre természetesen kiváló alkalom az "írásbeli" és a személyes találkozás egyaránt.)

Ugye? Nem megmondtam, hogy ne légy kíváncsi? A baj azért is nagyobb, mint gondolnád, mert: ha én egyszer kinyitom a számat, akkor nagyon sokat beszélek. Mostantól semmi, még Horn Gábor, sőt a DAC sem védhet meg attól a bősi erőművet játékszerként elmosni képes információ-zuhatagtól, amit rád fogok önteni minden lehetséges alkalommal! A legközelebbi viszontolvasásig készülhetsz a védekezésre, árvízvédelmi berendezéseket Veres Gábortól, a természetismeret laboratóriumban (huuuuu, egy újabb titok!) igénylhetsz.

Szia!

Molnár Lajos

Utazás - méghozzá Franciaországba

Néhány magyarországi középiskola után a Közgazdasági Politechnikumnak is fölajánlotta a Camp Tours utazási iroda, hogy Király Gyöngyi, nagy helyismerettel rendelkező idegenvezető segítségével 20 vagy 40 tanulónk eljuthasson a francia Riviérára.

Az út némiképpen a művészet tantárgyhoz is kapcsolódik, hiszen a kötött, hivatalos program elsősorban kiállítások, műemlékek megtekintését tartalmazza, de valószínűleg nem marad ki a híres oceanográfiai múzeum sem. Aki pedig konyít már valamicskét a francia nyelvhez, az kipróbálhatja magát nyelvterületen is.

A meghirdetett időpont: **április 7-13.** (a tavaszi szünet). Költség: **13000** forint, mely összeg tartalmazza az útiköltséget, a szállást, az idegenvezetési díjakat, a múzeumi belépőket, élelem-étkezés azonban nincs benne.

Mivel a szállás Sospelben lesz - néhány kilométerre Mentontól és Monacótól - egy magánpanzióban, lehetőség nyílik melegítésre, gyors ételek elkészítésére, tej, kenyér vásárlására pedig a szervezők minden nap biztosítanak időt.

Érdemes tehát konzerveket hozni, némi költőpénzt, s ezenfelül sohasem árt biztosítást kötni. Ezt is természetesen közösen elintézzük.

Tehát: ha van kedved, időd, szeretnéd látni Nizzát, Monte Carlót, s a szüleid is beleegyeznek, jelentkezz és érdeklődj Gallai Zsófiánál - **még decemberben!!**

Ha elegendő számú jelentkező van, akkor le tudjuk kötni az utat fejenként 1500 Ft előleg befizetésével. A szülőket természetesen ez esetben összehívjuk, s mindenről részletesen tájékoztatjuk.

Jó utat?!!!

Gallai Zsófia

BÍRÓSÁGI HÍREK

Jelen voltak: Kalina Yvette, Pécsi Kata, Veres Gábor tanárok és Gyurcsák anyuka

Az Iskolabíróság 1992. december 2-án megtárgyalta Farkas Zsolt - JP - fellebbezési ügyét, és az érvek alapos mérlegelése után a következő döntéseket hozta:

1. Farkas Zsolt büntetése túl súlyos volt az általa elkövetett vétséghez képest (a Bíróság tekintetbe vette azt is, hogy Farkas Zsolt nem szándékosan, hanem csupán gondatlanságból követte el tettét): ezért az első fokon kiszabott büntetést a Bíróság lerövidíti, és a tárgyalás napjával már befejezettnek tekinti.
2. Ugyanakkor: Farkas Zsolt nem tartotta be a kötelező érvényű bírósági döntést - rendszeresen használta a computereket órán kívül is -, ezért a Bíróság új büntetésként e hó végéig eltiltja az informatika szaktanterem órán kívüli látogatásától. (Kivételt képez a tanórát követő és megelőző szünet.) Amennyiben Farkas Zsolt ezt a büntetést is megszegi, halmazati büntetésként az egész tanévben ki lesz tiltva a gépteremből.

A Bíróság a saját működését illetően megállapította, hogy súlyos mulasztást követett el, amikor Farkas Zsolt fellebbezését két hónapon át elfektette, mithogy ezzel a büntetett diák ügyének új megítélését, illetve esetleges felmentését eleve lehetetlenné tette. Megállapította ugyanakkor, hogy a gyors eljárást az a szabály akadályozta, hogy a fellebbezési ügyeket kilenc bírósági tagnak kell együtt tárgyalnia. A Bíróság úgy határozott, hogy a közeljövőben új szabályt dolgoz ki erre vonatkozóan: elvileg a gyors - lehetőség szerint nyolc napon belüli - tárgyalást tartja elsőrendűen fontosnak.

A Bíróság elmarasztalta az Informatika Szakcsoport munkatársait, amiért nem vették komolyan a Bíróság előző érvényes döntését, és rendszeresen nem küldték el Farkas Zsoltot a gépteremből. A Bíróság komolyan kéri az informatikus kollégákat, hogy ezentúl ne feledkezzenek el Farkas Zsolt hatályos büntetéséről.

A Bíróság nevében:

Pest, 1992. dec. 2.

Pécsi Kata

A REND

Már megint egy házi feladat. Addig nem nyugszanak, amíg azt a maradék kis szabadidőmet is be nem táblázzák mindenféle feladatokkal. Hogy lehet ilyen témát kitalálni?! Csak egy művészet-tanárnő ötölhette ki. És különben is milyen rendetlenség van az íróasztalomon.
"Alapítsatok rendet!" Mintha a középkorban lennénk. Miért kell mindent az én asztalomra dobni? Nem értem. rendet kell teremtenem. Rendet kell alapítanom. Megvan! Ezt már tavaly is kerestem. A jó anyám is mindig azt mondja: "Csinálj már rendet!" Nem megy.
Azt hiszem, megalapítom a Rendetlen Rendet. Istenem, ha belegondolok, az én rendem a világon a legkiterjedtebb, Fokföldtől Szibériáig mindenhol előfordulnak a követőim. Kinek az íróasztalán, kinek az országában van rendetlenség. Ez rendellenes. Hogy kerül az én asztalomra az öcsém füzete?! Sebaj, átrakom az ő rendetlenségébe.
Micsoda? Ő is a rendembe tartozik?! Ez katasztrófa. Kilépek a rendemből. Nem, azt nem lehet, akkor rendet kellene csinálnom. Ez a huszonkettes csapdája.
Alig alapítom meg a rendem, és máris személyi ellentétek robbannak ki benne. Tipikus magyar szokás: ahol egynél több ember gyűlik össze, ott biztos a megosztottság. De az én rendem internacionális. Felül kell emelkednem ezen az apróságon.
Felülemelkedtem. Innen felülről még nagyobb a rendetlenség. Ez most jó vagy rossz, nem tudom eldönteni. A rendemnek jó, de nekem?
Ha ránézek az asztalomra és arra gondolok, mekkora rendetlenség van rajta, és hogy ezt nekem illenc megszüntetni, akkor bizony elbizonytalanodom. Ez persze csak a kezdeti bizonytalanság. Lesz ez még jobb is. Most nekem vagy a rendemnek? Mert ami nekem jó (mármint rend az asztalomon), az rossz a rendemnek. Internacionalitás ide vagy oda, ez a rend nem az én rendem, mert alig hogy megalapítom, máris ellentétes érdekek feszülnek egymás ellen. Kár. Pedig egész jó kis rend lett volna.
Most rakhatok rendet. Kidobhatom az asztalomról az öthetes almacsutkát, összerakhatom a kazettáimat, helyére tehetem az elszórt tollakat és ceruzákat, betehetem a fiókba a füzeteimet.
Fiók! De akkor ott is rendet kellene raknom. Kész, én ezt nem bírom, maradok a rendemnél.

Nagy Ákos (Zártosztály)

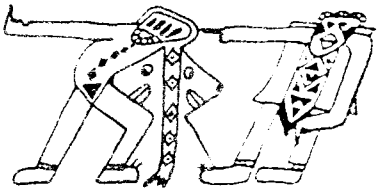

Itt jártak az EDDÁs fiúk!

1992. december 3-án fél 3-kor az ablaknál állok. Egy furcsa autó fékez a suli épülete előtt. Én természetesen egyből kiszúrom, és nézem, hogy mi fog történni. Néhány másodperc nyugalom, majd kinyílik az "álomautó" ajtaja, és megpillantom az oly régóta szeretett együttesem énekesét, Pataky Attilát. Szólok a barátnőmnek: "Nézd, ott van az Attis!" Mint akiket puskából lőttek ki, rohanunk lefelé, és fogadjuk Attilát, majd felkísérjük a tanáriba. Kb. negyedórával később megérkeznek a zenésztársak: Gömöry Zsolt (Göme), Kun Péter (Kunos) és Kicska László (Kicsi). Természetesen őket is a kéttagú fogadóbizottságunk várja.

3 óra elmúlt egy-két perccel, a társaink már zúgolódnak, innen-onnan türelmetlen kiáltás hallatszik: "Mikor jönnek már?"

3 óra elmúlt négy perccel, mikor Attis betoppan. Egy ideig szikrázik köztünk a levegő, majd kis idő elteltével felvesszük a lazább stílust. Attila egyenként behívja a zenekar többi tagját.

A vezér, azaz Pataky Attila két témát ajánl az "osztályfőnöki-órára". Egy darabig megy a kiválasztott téma, majd teljesen más irányba terelődik a beszélgetés. 4 óra után nem sokkal a társaság nagy része elhagyja a termet és hazamegy. De még mindig maradunk jó néhányan, és folytatjuk a társalgást. Közben a fiúk autogrammot osztogatnak. 5 után befejeződik az "óra". Mikor vége a Nagy Találkozásnak, Nagy Ákos és Füredi Krisztián mint a KPTV-híradó stábja megrohamozzák Patakyt. Negyedórás interjú után Attila "megszabadul" a faggatás mesterétől, Ákostól. Nagy örömömre kapok egy régóta áhított ajándékot Attistől: nekem adja a nemrég megjelent dupla albumukat, az EDDA két arcát. Az FH-s lányok úgy gondolják, nem illik az, hogy mi szívesen elfogadjuk, amit kapunk, de nem viszonozzuk. Csütörtök este még üres kézzel mentek el, hiszen csak december 12-én az EDDA koncerten fogom átadni nekik az ajándékot. Attila láthatóan örül a meglepetésemnek már előre is. Kíváncsi vagyok, mit szól majd akkor, mikor megpillantja az osztályunk lányaitól származó emléket.

Megyünk haza néhányan. Göme a kocsijából ránk dudál és integet, majd jön Attila, ő is int, utánuk gurul Kunos és Kicsi, de ők nem követik társaik példáját, és elhajtanak mellettünk. Nem baj, a találkozás jól sikerült. Mindennek már vége, de az emlék örökre megmarad.

Mazsi - FH -

ABSZHAL

Már fiatal koromban éreztem, hogy valami miatt kitűnök a velem egykorú társaim közül. Először nem értettem, mi lehet az oka annak, hogy ha hamis hangot hallok, akkor éles fájdalmat érzek a fülemben. A szüleim sem tudtak rajtam segíteni.

Végül rájöttem, mit kell tennem. Hasonló adottságú emberekkel kell kontaktust teremtenem, mert egyszerűen nem bírom elviselni ezt az állapotot. Csatlakoznom kell az Abszolút Hallásúak rendjéhez. Csakhogy ez nem is volt olyan egyszerű! Igen kemény ott a felvételi vizsga.

Néhány társammal közösen készültem a megméretésre. A görög zeneirodalomtól kezdve a romantikusokon keresztül a kortárs zenéig mindent átnéztem. Ezenkívül érdeklődtem a rendről is egy kicsit részletesebben.

A páholyvezetők, vagyis az elnökség tagjai nagyon híres emberek: Alsó Dó, Ré, Mi, Fá, Szó, Lá, Ti és felső Dó. A főrend képviselője az Akkord. A székházuk a főtéren található. A múlt században tervezte egy bizonyos Johannes Kontrapunkt. Érdekessége, hogy zongora alakú az épület. Meleg időben és szabadtéri koncert esetén a tető felnyitható. Figyelemre méltó, hogy az épület páncéltőkés, kereszthúros, bécsi mechanikás szerkezetű.

Ahogy értesültem, a rend céljai és az enyémek teljesen hasonlóak: a tiszta hallás, a tiszta éneklés és muzsikálás, és az éteri hangzás, a szférák zenéjének megtalálása.

A vizsga körülményeiről eleinte nem sokat tudtam. Az nyilvánvaló volt, hogy egy választott hangszert kell magammal vinni, és még egy másik instrumentumon is kell tudnom játszani.

A felvételi előtti pillanatokban sorstársaim elég furcsán viselkedtek. Az egyikük olajjal öblögette a fülét, hogy jobban halljon, a másik a jegyzeteibe merült el, a harmadik lázasan kottát olvasott, volt aki a hangszerét hangolta a nagy próbatétel előtt.

Amikor a díszterembe léptünk, nagy csend fogadott. Ez még feszültebbé tette a hangulatot. Az elnökség tagjai összesúgtak, majd Alsó Dó szólásra emelkedett:

Felszólalását nagy taps követte. Alsó Dó egy közepes magasságú, komoly, sőt komor, mélyhangú úr, aki köszöntött minket. Majd Fá (aki magas, vékony dongájú, fiatal férfiú) folytatta:

Szavait ámulva hallgattuk.

Az első feladat szolmizálás volt, ami mindenkinek remekül sikerült. A kottaolvasás sem jelentett nagy gondot senkinek. Ám a harmadik feladaton, a szonátaíráson sokan elbuktak. A legfőbb hiba az volt, hogy többen kifelejtették a mű végéről a rexpositiont. Ezután egy nyitányt kellett eljátszani, majd Ré vezényletét követve Beethoven Sors-szimfóniáját adtuk elő. Mit mondjak, tényleg ettől függött a sorsunk. A zenekar elkezdett falsul játszani - ha csak rá gondolok, borsódzik a hátam. Ettől a muzsikának nem nevezhető valamitől rögtön kiesett a kezemből a vonó, és a fülemhez kaptam. Rajtam kívül még néhányan ugyanezt tették, mások pedig - mint ha mi se történt volna - játszottak tovább - vesztükre. Ez ugyanis szintén része volt a vizsgának, és a felvételiztetőknek ebből a jelenetből nyilvánvalóvá vált, ki érdemes arra, hogy bekerüljön az abszolút hallók közé.

Nekem sikerült, a kudarcot vallók pedig többszöri próbálkozás után sem jutottak be, hiszen hallani - születni kell!

Gyagya - Zártosztály -

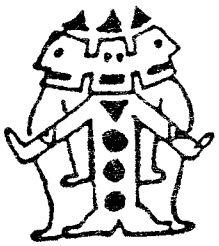

MEGSZÜLETTÜNK!!!

Megalakult az iskola
(tudomásom szerint) második zenekara! Ez a

RapRats

névre hallgató együttes (amelynek mellesleg szerénységem is tagja)
Ún. alternatív rapzenét játszik, nem is rosszul (JÚJ!!!).
Bár a technikai felszerelés lehetne jobb is, azért talán sikerül valami hallgathatót csinálni.
Lehet, hogy a napokban esetleg hallani fogjátok néhány számunkat az iskolarádióban!
Remélem, ez az együttes nem lesz túl rövid életű, megérjük az aranylemezt! Bár ehhez egy jó együttes önmagában nem elég. Hallgatóság nélkül - sajnos - nem megy a dolog. Talán ha ti is segítetek...
Ezt várva mindenkit üdvözöl:

Róka - Ügyosztály -

Mese a sügérfejűekről

A sügérfejűek egy rendkívül furcsa társaság. A Mocsárvidéken élnek, amiről - egy-két személyen kívül - pontosan senki sem tudja, hogy hol helyezkedik el. Az itt élő lények kizárólag lilabőrű, maximum 40 éves nők és férfiak. A Mocsárvidék köztudottan hepe-hupás. Ennek az az egyenes következménye, hogy a hepéken a nők, a hupákon a férfiak, a hepe-hupákon pedig a családok laknak. Házaik az úgynevezett sügérmények. Ezek leginkább a mi kukáinkhoz hasonlítanak. A magasabb beosztású sügérfejűek zöld, a köznép pedig narancssárga "építményekben" tengetik életüket. A nagycsaládosoknak konténereket utalnak ki.
És most nézzük, kik is ezek a sügérfejűek! Külsejük bizony nem valami szívderítő látvány. Mint már említettem, bőrük lila. Hajuk neonzöld, hosszú és loboncos, általában befonva viselik (férfiak, nők, gyerekek egyaránt.) Ruházatukat sügéruhának nevezik. A sügéruha a következő darabokból tevődik össze:
- 1 db atombugyogó (égővörös - sárga elefántokkal)
- 1 db ciklámenszínű ujjatlan felsőrész
- 1 pár narancssárga műanyagszandál
- 1 db aranyszínű baseball-sapka
- 1 db óriási kitűző (RAPÜLÖK felirattal).

Tehát úgy is mondhatjuk, hogy rendkívül jó az ízlésük a színek összeválogatása terén. Kabalájuk szárított emberfül (de néha lehet más is) a nyakban hordva.
A Mocsárvidék fővárosa a Sügürüsz Fejüsz, mellékvárosa a Bacilusz Sügürüsz.
Az ittlélők alapfilozófiája, hogy élvezzék az életet, de soha ne öregedjenek meg túlságosan.
A sügérfejűek nagyon odavannak a rap-zenéért, egész pontosan a RAPÜLÖK nevű együttesért. Istenük nincs, viszont tisztelik McGesztenyét (Geszti Pétert). Életcéljuknak az együttes zenéjének terjesztését szavazták meg.
Megélhetési forrásaik változatosak. Akadnak közöttük tolvajok, betörők, koldusok, a becsületesebbek pedig állami segélyekből élnek. A sügérfejűeket egyébként a Hungaroton Lemezcég szponzorálja - cserébe a jó (?) reklámért.
Ünnepeik nagyvonalakban megegyeznek a mieinkkel: karácsony, szilveszter, húsvét, augusztus 20. Karácsonykor a főtéren felállítanak egy számukra hatalmas fenyőfát (ez nem nehéz, hiszen ők 105-110 cm magasak), majd feldíszítik. Amikor ez megtörtént, az összes kukalakó körülállja, s miközben közösen RAPÜLÖK-nótákat kántálnak, meglepik magukat egy-két új kabalával, vagyik szárított testrészekkel.
Húsvétkor nyúlvadászatra indulnak a közeli erdőkbe, s húsvét napján nyúlpörköltet lakomáznak.
Szilveszterkor az egész "banda" tajrészeg szokott lenni. A szeszfőzésről Veres Gábor tanár úr oktatta ki őket, egy - a Közgazdasági Politechnikumban (Bp., IX. Vendel u. 3/b) tartott - biológiaóra keretében. Szóval egész évben főzik derekasan a legkülönbözőbb szeszeket, s szilveszterkor a megmaradt mennyiséget magukba döntik. A látványt inkább nem írom le, mert bizony nem túl felemelő.
A történet elején említettem, hogy a felső korhatár a sügérfejűeknél a 40. életév. Ez összefüggésben van az augusztus 20-án rendezett tűzijátékkal. Aki nem hal meg természetes halállal eddig a korig, azt a hulladékgyűjtőkonténerbe helyezik megőrzésre. Amikor eljön az ünnep napja (augusztus 20.), kibányásszák, majd foszforeszkáló festékkel kenik be őket. Megvárják, amíg besötétedik, és csúzlik segítségével fellövik az "öreg" sügérfejűeket. Ez nagyon hatásos látvány, ilyenkor mindenki tombol. Érdekes jelenség azonban, hogy a 40 éven felüliek ezt nem találják a legjobb ötletnek.
A sügérfejűeknek mindössze egy templomuk van, amit rendkívül furfangos ötletek alapján templomnak neveztek el. Itt esténként RAPÜLÖK-tiszteletet tartanak, amin mindenki részt vesz.
Harcolnak a más zenei stílusok s azok kedvelői ellen, és minden erejükkel McGesztenyét és két társát támogatják.
Nem túl kulturált népség. Csak és kizárólag az élet élvezetéhez értenek, ahhoz viszont talán túlságosan is jól. A tudományokban már közel sem ennyire jártasak. Sőt...
Történelmük, emlékeik - még - nincsenek, ugyanis zárt közösségük nemrégiben (néhány hónapja) alakult, nem sokkal a RAPÜLÖK felRAPpenése után.
Gyűléseket havonta egyszer tartanak. Ezeken megbeszélik, hogy hány lemezt sikerült eladni, s hogy Gesztiék hányadik helyen állnak a slágerlistán.
A tagok néha békések, néha erőszakosak. Ez nagymértékben függ vérük alkoholtartalmától.
Ők tehát a sügérfejűek. Igaz, furcsa eszméik s életfelfogásuk van, de legalább jól érzik magukat. Van, akinek az ő életformájuk elrettentő, van, akinek vonzó. Ezt mindenki döntse el magában.

Vita Dóra - Zárt[illegible]

DAC-hírek

Még az ősszel meghívást kapott a DAC a Ferencvárosi Önkormányzat Humánszolgáltató Irodájától egy diák-önkormányzatokkal foglalkozó fórumra, melynek célja a kerületi diákképviseletek problémáinak megvitatása volt. Mint később kiderült, azok a problémák, amelyekkel a meghívottak előálltak, a mi iskolánkban nem igazán élő gondok. Mi csak a jó és megvalósítható példákkal tudtunk előhozakodni, amelyek a Politechnikumban már többé-kevésbé működnek. Sok meghívott irigykedésének adott hangot, amikor megmutattuk nekik sajtótermékeinket: a BORSÓt és a POLIGRÁFot. Többen elhűlve kérdezték tőlünk, hogy nálunk tényleg nem cenzúrázzák az írásokat. Jól tükrözi ez a kérdés a véleménynyilvánítás "szabadságát" a többi - hagyományos - iskolában.
A fórum jó alkalmat nyújtott nekünk, hogy felvegyük a kapcsolatot más középiskolák diákönkormányzataival. Ha tapasztalatokban nem is, de címekben biztosan gazdagodott a DAC.

Nagy Ákos - Zártosztály -

PÁLYÁZAT

Dec 17-ig adhatod le

Ha meg tudod oldani a hiányzások nyilvántartási rendszerét

- rólad nevezzük el

- fantasztikus ajándékot kapsz

Tibornál A DAC

Csábító - elrettentő beszámolók

A SPORTKÖR

Hosszas vajúdás után november 22-én mi is beindultunk. Tudjuk, hogy nagyon későn, talán a szakkörök sorában utolsónak.
Hogy miért csak ekkor? Nem csupán rajtunk múlott. Sajnos a Lenhossék Általános Iskolával csak november elején sikerült - nem kis pénzügyi alkudozások után - nyélbe ütni a két tornatermükre vonatkozó bérleti szerződést, majd ezt követően a vizsga- és pótvizsgaidőszakok tolták ki a kezdés napját.
Így mára még tapasztalatokról nem, legfeljebb benyomásokról lehet beszélni. Nos, azok egyelőre lehangolóak. Az első tornatermi foglalkozásokat csekély érdeklődés kísérte. Pedig az előzetes igényfelmérés alapján HETI NÉGY NAPRA TÍZ ÉS FÉL ÓRÁBAN kötöttük le a két tornatermet.
Mára a "komoly" jelentkezőkből jó néhányan elfogytak, talán mert nem hitték el, hogy egyszer még beindulunk. Ezt még meg is lehetne érteni. Ám voltak, akik a körülményekben keresték mondvacsinált kifogásaikat.
Tény, hogy a két tornaterem nem művelődési házszintű. De egyelőre ez a legtöbb és legjobb, amit nyújtani tudunk - nem kis anyagi áldozatok árán (600 Ft/óra). Közel van, adott minden tárgyi és személyi (mi igyekszünk!) feltétel az önfeledt sportoláshoz. Egyébként is úgy gondolom, hogy - mit minden másban - a sportban is elsősorban az emberi tényezők számítanak, és csak másodsorban a körülmények. (De legalább 51%-ban!) Mi ezt igyekszünk túlteljesíteni, persze csak ha lesz kikkel.

A kétkedőknek, hitetlenkedőknek innen is üzenem, hogy most már biztos beindultunk. Mi, testnevelők újra várjuk a régi, ám hitevesztett és az új sportolni vágyókat!

Sportbaráti üdvözlettel a néhány lelkes sportköri tag nevében is:

Pest, 1992. dec. 1.

Szabó László (aki sportban nem ismer tréfát) - TT -

A GRAFITI

A grafiti a 70-es évek elején indult Amerikából, és tavaly érkezett meg ide, a Politechnikumba. Idén újult erővel folytatta munkáját, és össze is hozott néhány embert. Lassan azonban eltűntek azok, akik csak a festést - a művelet utolsó, legegyszerűbb részét - hitték grafitinek, így most kicsit családiasabb lett a légkör, igaz, még mindig nem az igazi. Kicsit többet kellene tervezgetni, gondolkodni, nemcsak a szakkörön, hanem otthon is.
Ha valaki megnézi a munkáinkat, lehet, hogy kicsit összevisszának tartja, nem tudom. Az is lehet, hogy nem vesz észre hasonlóságot a fényképeken, utcákon látott grafitik és a mi műveink között. De azért a célt (kicsit színesebbé, vidámabbá tenni környezetünket) elértük.
És én szeretek egy kemény nap után leülni, pepecselni egy picit, rajzolgatni, tervezgetni. Miért, Ti nem?

Balázs Péter - Ügyosztály -

FILOZÓFIA SZAKKÖR

A szakkör októberben indult Mesterházi Miklós vezényletével. Sajnos nem sokan látogatják (két fő). Jó lenne, ha többen is megtisztelnének figyelmükkel.
Jelenleg egyébként az erkölcsfilozófiáról beszélgetünk. Ez - remélem - nem riaszt el senkit a szakkörről!

Marci és **Shaoolin** - Ügyosztály -

FRANCIA SZAKKÖR

Ez a délutáni közös foglalatosság már tavaly januárban beindult, azóta némiképpen kicserélődött a közönsége. Volt, aki lemorzsolódott, volt, aki csatlakozott, van, aki kihagy egy kicsit, mert az újak miatt ismétlésre kényszerültünk, s van, aki jelezte, hogy egy bizonyos szint után szeretne majd bekapcsolódni.
Tapasztalataim szerint a társaság szeret együttdolgozni, élvezik a "másságot" az eddig tanult nyelvekhez képest, netántán komolyabb céljuk is van a dologgal. Haladni azonban csak csigaléptekkel tudunk, hiszen hetente csak kétszer találkozunk, s mindig akad, aki nem tud eljönni, mert hát akárhogy számoljuk, az iskolai hét csak öt napból áll.
Remélem, hogy a kilenc állandó tag egyszer folyékonyan fog megszólalni a gall kakas földjén (talán nincs is olyan messze ez a lehetőség)!

Ebben a reményben:

Joyeux fêtes de Noël!
Bonne Année!

Gallai Zsófia

A SZÍNJÁTSZÓK

Október elején négy "szakkör" munkájában jeleztem részvételemet, úgymint Iskolarádiójáték, PoliPhone, fotószakkör és a Másik színház.
Kezdjük az egyszerűbbekkel. Az *iskolarádiójáték* hamar befejezte munkáját, igazán el sem kezdte. Mentségemre legyen szólva, magam csak az ötlet menedzselését vállaltam, a megvalósítást nem. Sajnálom, mert nagyon tetszett (tetszik) az ötlet...
A *fotószakkör* most kezdi munkáját. Ennek egyszerűen az az oka, hogy most készült (?) el a 26-os terem, amely helyet ad egy fotólabornak. (Már csak a sötétség hiányzik.) Bővebben a következő számban.
A *PoliPhone*-t naponta halljátok. Működése Csoncsi érdeme. Ebben a dologban jómagam Csoncsi segítőjének tartom magam. Nagyon örülök, hogy ebben a szerepben közel kerülhettem a sulirádió munkájához. Nagyon fontosnak tartom, hogy egyre színvonalasabb, tartalmasabb műsorok készüljenek, hiszen a két testvérlap mellett a rádió egyre fontosabb teret kap az iskola közéletében. (Bővebben e szám további oldalain...)

A *Másik Színház* munkája folyamatos, egyenletes, biztató. Jó kis csapat jött össze, amit nem tartok kevésbé fontosnak, mint azt, hogy tehetséges színészpalánták komoly művészi produkciót hozzanak létre. Ez persze nem zárja ki, hogy van köztük tehetség,(csak ez még nem derült ki).
De hallgassuk meg erről őket, akik részt vesznek a munkában:
"...Hmm. Igen, ez egy sóhaj volt. Októberben elindult a Másik színház. Másik, mert egy egészenemhagyományosszínjátszószakkör. Először ugyanis megtanulunk mozogni, beszélni, előadni, aztán majd lesz valahogy. Egyelőre egyszerűen jó. Jó, mert amit csinálunk, az érdekes, szórakoztató, mégis rengeteget tanulunk. Jó, mert a hangulat (majdnem) mindig vidám. Jó. Megtanultuk megismerni, megfigyelni, irányítani önmagunkat. Megtanultunk kiállni a színpadra."(- Ancsa -)
"...Színház...? Na, most mit írjak? Szerintem jó. Nagyon jó, mert már egy kicsit beleszoktunk, mert már megvan az a bizalom, amit Tibor az elején kért, mert jó a hangulat, és mindenki szeret idejárni, mert érdekeseket "tanulunk". Ez tulajdonképpen nem is tanulás, egy csomó mindenre magunktól kell rájönni. Persze Tibor sokat segít nekünk. (Jó, ez hülye mondat volt!) Á, hát ezt nem tudom leírni. De azért világos, nem?..." (- Lazi -)
"...Nem azért járok a Másik színházba, mert színész akarok lenni, hanem azért, mert érdekes dolgokat csinálunk, ami kreatívabb, mint az élet..." (- Ákos -)
"...Nagyon jó. Ez az egésznek a légköréből és a hangulatából jön. Nem lehet unatkozni a szakkör alatt. Ezt nem lehet leírni pontosan..." (- Mariann -)
"...Másik Színház..!? Mikor ezt olvastam, lelkesen ujjongtam fel. Hát ez óriási! - gondoltam magamban. Az első foglalkozáson engem is magával ragadott az ár, ahonnan már nem akarok kikerülni. Ez a színház életem egyik részévé vált. Hogy mit csinálunk? Ezt szavakban nehéz megfogalmazni, ezt át kell élni. Felemelő érzés, amikor egy gyakorlat közben, után érzem *magam*. És érzem, hogy ezt kell csinálni..." (- Zsuzska -)

Több véleményt nem kaptam, és nem is szeretnék az olvasó türelmével túlzottan visszaélni. Talán ez a néhány gondolat segít betekintést nyújtani az itteni munkába. Még annyit, hogy ha minden az elképzelések szerint halad, májusban, a Poli-Szüli-Napi-Bulin talán még bemutató is lesz....

Tibor

VIDEÓ SZAKKÖR

Na, kik azok, akiknek a KPTV-híradót köszönhetitek? Na, kik?
Hát a videószakkörösök! Bizony!
De nem ám csak ezt csináljuk, hanem megtanulunk mindenféle felszereléseket (kamera, vágógép...) kezelni. Filmeket is tervezünk csinálni - kábítószerről, rasszizmusról meg bármiről, ami eszünkbe jut. Hivatalosan keddenként találkozunk 3 és 5 között, de a híradó-készítés azért több időt vesz igénybe. Néha szombaton is bent ülünk egész nap. Valahogy erre senki nem sajnálja az idejét...

Ancsa - KáOsz -

A RÁDIÓS KÖR

A kazetta lejárt?
Kábelek - Drótok
Csatornák - Információ
Zene - Zaj
Mi ez? - Ricsaj?
Kapcsold le!
Ne!
Mi ez?
Mi ez...
Hogy mi ez? Egy új hang-jelenség ez, ami végigdübörög (remélhetően nem túl hangosan) a Politechnikum folyosóin. Egy csoport fiatal próbálkozása ez, hogy zenével, információval, szórakoztatással lásson el egy közönséget.
Sikerült - nem sikerült? Ki tudja? Hogy jövőre sikerülni fog-e? Majd meglátjuk!
De egy biztosat tudok mondani: az ez évi kazetta lejárt, s így hamarosan ideje egy újat berakni... A 93-ast.
Szóval kazettát be, hangerőt fel (füldugót be?!?)! Következzen az újév, amihez jó "szórakozást" kívánok!

Steve - MP -

Talán néhányan meglepődnek - végigolvasván a beszámolókat, vagy legalább a címeket átfutván -, hogy csupán ennyi szakkör indult be az év elején meghirdetett, számtalan, mindenfelé propagált lehetőségek közül. Nem! Hála Istennek ennél jóval több kör működik, de - valamilyen nyomós (?) ok miatt - nem mindegyik tartotta fontosnak elkészíteni tevékenysége mérlegét, tudósítani a kívülrekedteknek, mi is folyik az összejöveteleken.

a szerk.

FELHÍVÁS

Az Európa Tanács, az Európai Közösségek Bizottsága és az Európai Kulturális Alap patronálásával szervezett "Europe at School" nemzetközi versenyen való részvételre hívja meg a Művelődési és Közoktatási Minisztérium az 5-től - 21 éves korú ifjúságot.

A verseny célja az európaiság gondolatának megismertetése, az Európához való csatlakozás előkészítése az iskoláskorú fiatalok körében. A verseny sajátos eszközeivel felhívja a figyelmet Európa egyesülésének problémáira, előkészíti a fiatalokat arra, hogy felelősségteljesen és aktívan vegyenek részt a demokratikus Európa kialakításában.

A verseny nemzetközi. Minden olyan állam diákja részt vehetnek, amely tagja az Európai Közösségnek és/vagy az Európa Tanácsnak.

A versenyek évente változó, európai érdeklődésre számot tartó, kiemelt fontosságú témakörökben folynak, melyeket az egyes országok javasalatainak figyelembe vételével a patronáló szervek és a résztvevő országok képviselőiből álló Európai Bizottság határoz meg.

Így 1993-ban az egyéni és csoportmunkában készített pályaművek között szerepelhet a mellékelt jegyzék bármelyik témakörét feldolgozó művészeti vagy írásbeli alkotás, figyelembe véve a megadott életkort. Az írásos munka terjedelme legfeljebb 10 gépelt oldal legyen.

A versenymunkák elbírálásának két szintje van: nemzeti és nemzetközi.

A magyarországi elbírálás regionális és országos szinten történik.

Így a versenymunkákat első lépcsőben a Regionális Bizottságok értékelik és a legjobb alkotásokat megküldik a Nemzeti Bizottságnak. A Nemzeti Bizottság kiválasztja a tartalmilag és formailag legsikeresebb műveket és ezeket jutalmazza. A 3. és 4. korcsoportból a legjobb pályaművek alkotóit Európai Győztesek Találkozójára javasolja.

A pályamunkákat az iskola igazgató közvetítésével kell elküldeni a Regionális Oktatási Központok Igazgatóihoz. A felsőoktatási intézetek hallgatói versenymunkáikat a MKM Tanügyigazgatási Főosztályára jutassák el.

A pályamunkák beadási határideje:
1993. március 1.

A pályamunkákon kérjük feltüntetni: a pályázat megnevezését (EUROPE AT SCHOOL), az alkotó/k/ nevét, életkorát, az iskola nevét és címét és a téma kódszámát /ld. a konkrét címek mellett!/

Témakörök

14-16 éveseknek

231. téma: Készíts interjút valakivel, aki kb. 40 évvel idősebb nálad! Mi változott Európában, ha összehasonlítod az 1953-as és az 1993-as éveket? (Írásos munka)

232. téma: Hogyan befolyásolják a sportesemények az emberek közötti kapcsolatok alakulását Európában? (Írásos munka)

131. téma: Milyen európai esemény keltette fel érdeklődésedet 1991-ben és 1992-ben? Válassz ezek közül kettőt vagy hármat, és szemléltesd bármilyen szabadon választott eszközzel. (Grafika, kerámia, fénykép, videofelvétel)

132. téma: Szemléltesd az elmúlt 40 év európai történelmének egy vagy több jelentős eseményét bármilyen szabadon választott módon. (Grafika, kerámia, fénykép, videofelvétel, stb.)

17-21 éveseknek

141. téma: "Félelmek és remények a régi Európában - félelmek és remények az új Európában". Ábrázold ezt a témát bármilyen szabadon választott formában! (Grafika, kerámia, fénykép, videofelvétel, stb.)

142. téma: "Fiatalként Európában élni" - szemléltesd bármilyen szabadon választott technika alkalmazásával. (Grafika, kerámia, fénykép, videofelvétel, stb.)

241. téma: Az Európa Tanács Emberi Jogokra vonatkozó Európai Konvenciójának 10. cikkelye biztosítja a szólásszabadságot. Helyesen élünk-e ezzel a joggal? (Írásos munka)

242. téma: Az Európai Közösségben felmerült a tagság bővítésének lehetősége. Melyek ennek előnyei és problémái? (Írásos munka)

A bukszaszájúak

A bukszaszájúak története mindössze másfél évszázadra nyúlik vissza. A nagymértékű iparosodás, kapitalizálódás kezdetétől fogva napjainkig az ipar és a mezőgazdaság olyan anyagokkal mérgezi a környezetet, amelyeket nem tud a természet lebontani, újrahasznosítani. A bukszaszájúaknak ezen mérgezőanyagok a kedvenc táplálékaik. Ezek a lények tehát a környezetre káros anyagokat eszik meg, így nyerik az elengedhetetlen enegiát a földi élethez. Céljuk a napról-napra, évről-évre egyre több felhalmozódott "szemét" összegyűjtése, testvéries elosztása és megsemmisítése. A bukszaszájúaknak nincsenek ellenségeik.
Ennek a furcsa csoportnak a tagjai természetesen csak azok lehetnek, akik bukszaszájúnak születtek. Megjelenésükben nagyon hasonlítanak egymásra: kivétel nélkül alacsony termetűek, lábuk meglepően rövid, ám nagyon erős, gyomruk, hasüregük óriási, melyet főképpen hatalmas májuk foglal el. Kezeik hosszúak, vékonyak, hajlékonyak. Végtagjaik végén hat-hat ujj található. Nyakuk rövid és vastag, arcuk kerek, szemük és orruk igen fejlett - ezek segítségével veszik észre, tájolják be a többnyire szervetlen anyagokat. Hajuk rövid, vörös és göndör, bőrük bronzszínű. Szájuk hatalmas, szájüregükben akár öt teniszlabda méretű tárgyat is gond nélkül tárolhatnak, amíg fel nem használják őket.
A bukszaszájúak között mindig a legidősebb a főnök, ugyanis ő rendelkezik a legtöbb tapasztalattal, ő ismeri a legtöbb fortélyt a szakmában. A nagy családnak sokezer tagja lehet (pontos adatot nem tudok mondani). Külön kis csoportokban élnek egy-egy nagyobb város környékén. Településüket egy-egy hatalmas szemétdomb köré maguk építik. A csoportokat bagázsoknak nevezik egymás között. A bagázsokon belül szintén a legidősebb bagázstag a "fejes".
A bukszaszájúak rendje nemzetközi szervezet, mivel Észak-, Dél- és Közép-Amerika valamennyi civilizált, iparosodott nagyvárosa mentén előfordulnak.
A bukszaszájúak átlagéletkora mindössze 37 év. Rendjüket mégsem fenyegeti a kihalás veszélye, mert évente az elpusztultakkal megközelítőleg azonos létszámú utánpótlás születik.
Napirendjük meglehetősen egyhangú. Korán kelnek, napjuk nagy részét evéssel és raktározással töltik. Ugyancsak korán, még napnyugta előtt nyugovóra térnek, szervezetüknek ugyanis sok időre van szüksége a különös táplálék lebontásához.
Amint az élelmiszerbánya (a szemétdomb) kiürül, továbbállnak és egy újabb lelőhelyet keresnek.
A bukszaszájúak mindennapjaihoz hozzátartozik a rendszeres imádkozás. Hanyatt fekve, csukott szemmel, vezényszóra egyszerre mormolják szövegeiket, majd felkelnek és végzik tovább a dolgukat, mintha mi sem történt volna. Naponta kétszer imádkoznak, reggeli előtt és vacsora után. (A reggeli és a vacsora szó csupán az akkor elfogyasztott mérgek listáját jelenti, hiszen a bukszaszájúak egész nap esznek.)
Ezek az élőlények talizmánt viselnek, mely fából készült, és jelképüket - egyben kedvenc csemegéjüket -, formázza, azaz egy üveggolyót ábrázol.
A bukszaszájúak különös módon üdvözlik egymást. Találkozásukkor - ez többnyire a reggeli kezdete - leguggolnak és köveket raknak egymás szájába.
Sokezer hangból álló beszédrendszerük van. Beszédük olyan hangokat is tartalmaz, amely más földi lény számára nem hallható. Nagyon változatosan tudják kifejezni magukat: a szemforgatástól kezdve, a fültologatáson keresztül a legkülönbözőbb gesztusokig mindent bevetnek sikeres kommunikációjuk érdekében.
A bukszaszájúak nagyon gyors lények, ennek ellenére nem csak gyalog közlekednek. Saját maguk által mesterien megtervezett és kivitelezett szekerekkel, sárkányrepülőkkel és hajókkal teszik meg a nagyobb távolságokat. Járműveik minden alkatrésze természetes anyagból készült, biztosítva ezzel azt, hogy a falánk kis figurák ne egyék meg útközben azokat.
Végezetül elárulom eme zseniális kis csoportnak a titkát, ami által életben tudtak és tudnak maradni nemzedékről nemzedékre. A bukszaszájúak mindössze nyolc centiméter magasak.
Búcsúzóul mindenkinek sok szerencsét kívánok a bukszaszájúak felfedezéséhez és megértéséhez!

Gyurcsák Pepe - FH -

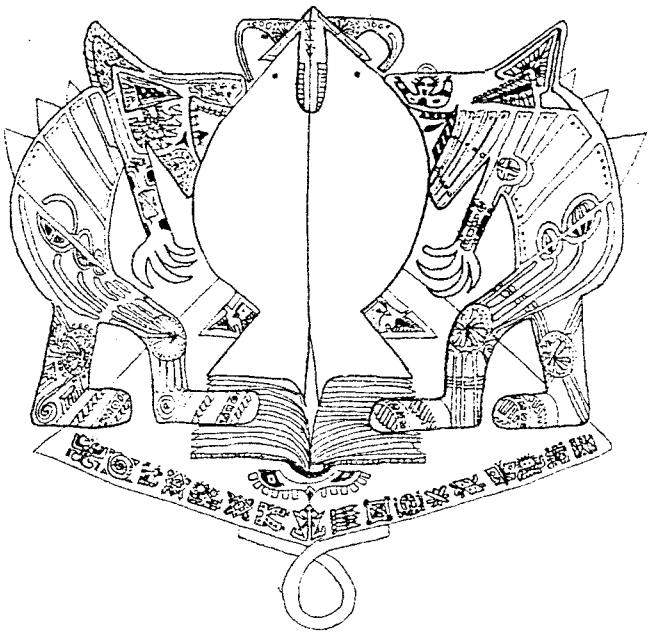

Mottó: "Vad és keserű világ ez az itthoni. Ez a főzet, magyarból, svábból, zsidóból, szlávból, milyen keserű főzet! De ereje van, valóságos íze! Aki egyszer bekanalazott ebből, minden más emberi kosztot diétásnak érez."

Márai Sándor

Bizonyára emlékeztek még, hogy a legutóbbi POLIGRÁFban megjelent egy pályázati felhívás: az IDF elbeszéléseket, riportokat, karcolatokat, esszéket vár középiskolásoktól a "Milyen Magyarországon szeretnék élni?" témakörben. Ime az első (és egyelőre az egyetlen) pályamű:

Milyen Magyarországon szeretnék élni?

Egy gyűlöletmentes Magyarországon.

Egy olyan Magyarországon, ahol nincsenek sem Orwelli disznók, sem Chaplini diktátorok.

Egy olyan Magyarországon, ahol nem 'ölik' egymást az emberek az alkotmányban függetlennek kikiáltott sajtóorgánumok birtoklása felett.

Egy olyan Magyarországon, ahol a törvényesen megválasztott, és azóta is törvényes feladatait ellátó elnököt nem szólítják fel lemondásra egy - szerintem szűk kisebbségnek - nem tetsző állásfoglalása miatt.

Egy olyan Magyarországon, ahol nem retusálhatnak ki valakit egy fényképről másfél évig, hogy aztán később mégis csak ott legyen.

Egy olyan Magyarországon, ahol a vezető párt alelnökének nem szabad fasisztoid nézeteket vallania, és nyíltan 'zsidóznia'.

Egy olyan Magyarországon, ahol nem kell tömegekkel az utcára vonulni, hogy valaki kifejthesse a véleményét.

Egy olyan Magyarországon, ahol az egyik - nem legkisebb - kormánypárt nem vállalja nyíltan kapcsolatait neonáci, skinhead szervezetekkel.

Egy olyan Magyarországon, ahol a belügyminiszternek nem szabad - bosszúból - nem cselekednie, ha egy magasrangú állami tisztségviselőnket fasiszta jelvényeket viselő fiatalok kifütyülik.

Egy olyan Magyarországon, ahol egy beosztott nem zsarolhatja a felettesét, és mondhatja azt róla, hogy az ellenfele büntetlenül.

Egy olyan Magyarországon, ahol az egyik fél meg meri hallgatni a másik véleményét egy nagyobb fórum előtt anélkül, hogy előtte a közönséget megszervezte volna.

Egy olyan Magyarországon, ahol a kormány nem kelt hangulatot a romániai magyarok helyzetének értékelésekor, miközben saját kisebbségeit próbálja minél jobban asszimiláltatni.

Egy olyan Magyarországon, ahol egy komoly szakembernek -aki mellesleg a kormány tagja - nem 'felejtik el' a véleményét egy szűkített kiállítással kapcsolatban.

Egy olyan Magyarországon, ahol a rendőrség mer lépni, ha azt látja, hogy neonáci fiatalok színesbőrű diákokat vernek.

Egy olyan Magyarországon, ahol a miniszterelnök elfelejti rokoni- és baráti körét, miközben a kormányt válogatja össze.

Egy olyan Magyarországon, ahol egy független újságban megjelent vélemény miatt nem ítélhetnek semmire senkit.

Egy olyan Magyarországon, ahol nem tiltanak be pornográfiára hivatkozva egy újságot, miközben - ilyen alapon - százával lehetne újságokat betiltani.

Egy olyan Magyarországon, ahol mindenki legalábbis beletörődik az alkotmánybíróság határozataiba.

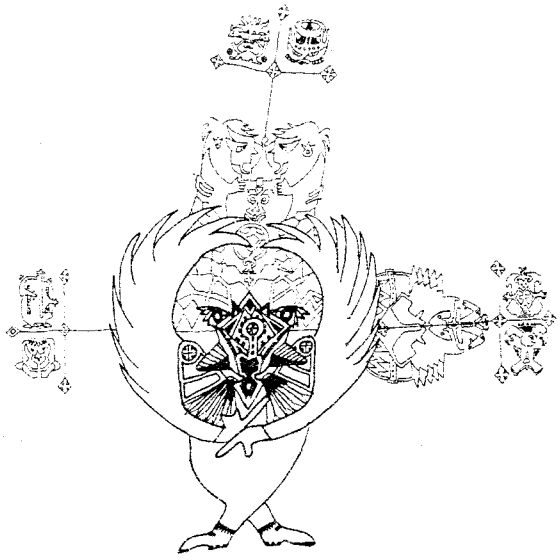

Egy olyan Magyarországon, ahol nem szabad két héttel a választások előtt nyíltan legyilkosozni valakinek az édesapját, nyíltan kiemelve a családi kapcsolatokat.

Egy olyan Magyarországon, ahol egy külpolitikai műsorban nem hazudhatnak a szerkesztő személyét illetően.

Egy olyan Magyarországon, ahol a nyolc órás fő-híradó nem tájékoztathat egyoldalúan.

Egy olyan Magyarországon, ahol egy fasiszta háborúról nem nyilatkozhatnak úgy, mintha az népünk igazságos háborúja lett volna.

Egy olyan Magyarországon, ahol a kormánytagok - kivétel nélkül - többek, mint marionette bábuk.

Egy olyan Magyarországon, ahol egy (több) újságot nem támogathatnak az adófizetők pénzéből.

Egy olyan Magyarországon, ahol egy külföldre szakadt hazánkfiát, aki ráadásul fontos beosztást is betölt jelenlegi állampolgársága helyszínén, nem vádolhatnak azzal, hogy rosszhírünket kelti a nagyvilágban, mert egy szűk, veszélyes csoportra felhívta a figyelmet.

Egy olyan Magyarországon, ahol mindenki azzal a tudattal mehet be a munkahelyére, hogy még holnap is ott fog dolgozni.

Egy olyan Magyarországon, ahol - ahogy a világ többi civilizált országában is - csökkentik a katonai kiadásokat, és nem növelik.

Egy olyan Magyarországon, ahol nem rúgnak ki valahonnan valakit azért, mert aláírt egy olyan papírt, amely szinte szó szerint csak az alkotmányból idéz.

Egy olyan Magyarországon, ahol egy alelnök nem vághatja hozzá a másik fejéhez, hogy az előző rendszer kedvezményezettje volt, holott mindenki tudja róluk, hogy hosszú éveken át ők személyesítették meg az illegális ellenzéket, nagy kockázatot vállalva ezzel.

Egy olyan Magyarországon, ahol egy párt sem sajátíthatja ki egyik nemzeti ünnepünket sem.

Egy olyan Magyarországon, ahol nem kötnek bele abba -jobbat nem találva -, hogy a Himnuszt dalnak merték nevezni.

Egy olyan Magyarországon, ahol a választási kampány tiszta, személyeskedések és mocskolódások nélküli.

Egy olyan Magyarországon, ahol nem próbálják kötelezővé tenni a hittant.

Egy olyan Magyarországon, ahol valaki nem vihet az utcára tömegeket lincshangulatban.

Egy olyan Magyarországon, ahol nem használják fel a kallódó, könnyen befolyásolható fiatalokat felnőttek politikai céljaik elérésére.

Egy olyan Magyarországon, ahol a rendszer jobban segíti a fiatalok családalapítási törekvéseit, és nem csak azt szajkózza, hogy milyen jó lenne, ha több gyerek születne.

Azt hiszem, ezek az alapfeltételek. Ezek nélkül nem létezik az a haza, amely után annyian sóvárognak.

Pest, 1992. november 19.

Gerlits András - Zártosztály -

ANTARKTISZ

Ki ne ismerné Nemo kapitányt akár Verne regénye alapján, akár csak hallomásból. Rengeteg jó tette közé tartozik annak a rendnek a megalapítása, amelyet most bemutatok.

Mint tudjuk Nemo kapitány eredetileg indiai herceg volt. Az angol gyarmatosítás elől menekült el egy lakatlan szigetre, ahol megépítette az első tengeralattjárót. Persze hozzá illően atomenergia működtette ezt a csodálatos gépezetet, amellyel átszelte a még csodálatosabb Antarktiszt. Eme utazás után még sok hasonló kirándulás következett. Útjai során Nemo felismerte az egész világot fenyegető veszélyt, az ózonpajzs elvékonyodását. (Ez a jelenség legjobban az Antarktisz felett érzékelhető.) A kapitány kitalálta, hogy létrehoz egy olyan rendet, amelynek tagjai megpróbálják meggyógyítani az ózonpajzsot. Ez akkor, a XVII. század végén nem sikerült, de 200 évvel később úgy tűnik, hogy Nemónak lett igaza.

A kapitánynak egyik ükunokája 1977-ben megtalálta Nemo feljegyzéseit és ennek alapján azt a helyet, ahol híres őse és a rend többi tagja munkálkodott. A vállalkozó kedvű ifjú úgy döntött, hogy felújítja az ANTARKTISZ rendet. 1978 márciusában egy nagy nemzetközi konferencia keretében Nemo ükunokája, Jeremy 10 tudós társával bejelentette a rend újraalapítását. Ennek hatására a konferencia majd' minden résztvevője csatlakozott a rendhez, és azóta is évről évre egyre több tudós lesz tagja e szervezetnek.

A rend alapvető célja, hogy mielőbb helyreállítsák a földi élet "biztosítótűjét", az Ózont. Ám a tagok arra is feltették életüket, hogy az emberi gondatlanságból okozott károkat a földön kijavítsák, ezért nem csak az ózonnal foglalkoznak. Tehát a rendbe nem csak olyanok léphetnek be, akik az ózonra specializálódtak. Vannak például autómérnökök, akik a járművek által kibocsájtott gázok mennyiségét szeretnék csökkenteni. Akadnak olyan tudósok is, akik már rég kitalálták azt a szintetikus energiahordozót, amelynek előállítása olcsóbb, felhasználása gazdaságosabb és környezetkimélőbb, mint az olaj. Sajnos eddig ezek az emberek nem tudták bebizonyítani a világnak igazukat, mert a nagy olajmágnások befogták a szájukat. Tehát elmondhatjuk, hogy a rend ellenségei az olajmágnások, autógyár-tulajdonosok, na és persze minden olyan ember, aki szenynyezi a környezetet.

Szervezeti felépítését tekintve a rend élén Jeremy áll, ő a rend vezetője. 10 alapítótársa mint képviselők és mint gazdasági szakemberek működnek. Ez azonban azon túl, hogy csak ők 11-en mennek azokra a megbeszélésekre, ahol felvetik azokat a problémákat amelyek miatt a rend létrejött, semmit sem jelent. Minden tag ugyanis egyformán dolgozik és küzd azért, hogy az emberek nyugodtan élhessenek, és ne kelljen attól rettegniük, hogy a szennyeződés miatt elpusztul a Föld.

Ehhez igazodnak azok a szabályzatok is, amelyeket a renden belül elfogadtak. Ezek a szabályzatok abszolút biztonsági jellegűek, és ezek is csak az emberiséget szolgálják: pl. olyan találmányt nem lehet a nagyközönség elé bocsájtani, amit nem próbáltak ki laboratóriumi környezetben. Vagyis amelyről nincs igazolva, hogy tényleg az emberiség barátja, és nincs olyan utóhatása, ami még rosszabbá teszi a helyzetet itt a FÖLDÖN.

Nem lehetett megvalósítani Jeremy álmát, miszerint a szervezet minden tagja az Antarktiszon dolgozzon. Így hát minden tag a saját hazájában tevékentkedik, és a rend támogatja, segíti őket abban, hogy minél eredményesebb munkát végezzenek. Minden évben van négy gyűlés, amin kötelező a megjelenés minden tagnak, még akkor is, ha abban az évben nem talált föl semmit. Ez a összejövetel arra szükséges, hogy a tagok eszmét cseréljenek és bemutassák egymásnak fölfedezéseiket, találmányaikat.

Az első negyedévi gyűlés helyet ad annak az ünnepnek, ami az egyetlen a rend életében, és amit közösen ünnepelnek. Persze otthon minden tudós megünnepli saját ünnepeit, pl. a karácsonyt, a húsvétot, de a renden belül csak azt a napot, amikor Jeremy bejelentette 1978-ban az újjáalapítást. Ez pedig március 7-én történt.

Szimbólumuk egy fehér galamb, ami a Föld körül repked. Ez jelenti a tisztaságot, a békét és azt, hogy ők ezért a békéért és tisztaságért mindent megtesznek. Náluk a pénz csak eszköz arra, hogy ne függjenek a külvilágtól, és hogy nyugodtan tudjanak dolgozni. Az érték itt teljesen mást jelent. Például azt, hogy ha valaki kitalál egy olyan koncentrált táplálékot, amit könnyen el tud juttatni mondjuk Etiópiába, ezzel ott megment vele 500 gyereket. Itt ilyen tárgyak vagy ötletek jelentenek értéket, nem a pénz.

Néha a rend tagjai öszefognak és építtetnek olyan épületeket, ahol gyűléseiket tartják, és amelyek szimbolizálják a rend eszméit. Ezek környezetbarát anyagokból épülnek és gyakran nagyon furcsa alakúak. Például Amerikában van egy olyan épület, amely úgy néz ki, mint egy szappanbuborék, és teljesen fából van. De számtalan még ennél is furcsább épület létezik szerte a világon, és mindet az Antarktisz rend megbízásából építették.

Különös szokásaik nincsenek a rendtagoknak, legfeljebb a köszönésük tűnhet szokatlannak, ami így szól: boldog világot!

Somosy Béla - FH -

Tehetségek a Politechnikumban

Nagyon megörültem, amikor a POLIGRÁF legutóbbi számában felfedeztem Veres Gábor cikkét. Ennek oka azt hiszem leginkább az volt, hogy úgy érzem - s ez az érzésem nem újkeletű -, hogy ezzel a témával sajnos nemigen marad időnk, energiánk foglalkozni.

Azt hiszem, minden középiskolának külön feladatot jelent annak eldöntése, hogyan viszonyuljon kiemelkedő diákjaihoz. Az iskolák egy része már a felvételinél kiválogatja a legjobb általános iskolai eredményekkel rendelkező tanulókat, majd - pestiesen szólva - "versenyistállóként" működik tovább. Mi azonban a Politechnikum indulásakor úgy gondoltuk - s ma sincs ez másképp -, hogy egy iskolába nem csupa "jótanulót" kell felvenni, az a fontos, hogy sokoldalú, érdeklődő és (nem utolsósorban) tanulni vágyó diákok kerüljenek hozzánk.

Az pedig már az itt tanító tanárok dolga, hogy mindenkinek a számára leginkább megfelelő módon segítsenek a tananyag elsajátításában. Ez számomra azt jelenti, hogy a lassabban tanuló, az adott tárgyban kevéssé jeleskedő gyerekeknek a tanórán kívüli gyakorlási, konzultációs lehetőségeket, míg a kiemelkedő képességgel, tudással rendelkező diákok számára magasabb követelményeket, s erre felkészítő anyagokat kell biztosítanunk.

A problémát éppen ez utóbbi terén látom, s hogy ne kelljen a szomszédban kereskednem, nézzük nyomban az informatikát. A tananyag eleve leszűkített, hiszen olyan embereket szeretnénk képezni, akik aktívan és önállóan képesek használni a számítógépet, a számítástechnikai eszközöket. Ez alapvetően két problémát vet fel. A tanulók egy része már ismeri a tanulandó programot, vagy valamelyik hasonló célú programcsomagot. Az ő számukra nem jelent új kihívást a tanóra, s ráadásul az a - hamis - érzet alakul ki bennük, hogy ők már mindent tudnak, vagy legalábbis annyival többet, mint a többiek, hogy már nem érdemes tovább e témával foglalkozniuk. Ezen a területen talán hamarosan lépni tudunk, bár azt hiszem, ez már nem nyújt vigaszt a jelenlegi első és másodévfolyamos diákok számára. A tananyagok elkészültével, véglegesítésével ugyanis minden tanuló a saját tempójában haladhat, így amennyiben ő hamarabb (és sikeresen) elvégzi a kötelező tananyagot, a tanár irányításával további hasznos alkalmazási területekkel ismerkedhet meg. A másik problémát az jelenti, hogy ebbe az anyagba nem tartozik bele a programozás, ami valamikor magát a számítástechnikát jelentette. Azok a tanulók tehát, akik ezzel szeretnének foglalkozni, nem tehetnek mást, mint szakkörre járnak. Persze arra már ma is van lehetőség, hogy - amennyiben a tananyagot kellő szinten ismerik - az őket leginkább érdeklő területekkel foglalkozzanak, de ezt csak önképzőkör-szerűen tudják megvalósítani. Ennek oka megint csak abban keresendő, hogy a tanároknak igen sok munkát jelent a normál tananyag előkészítése, sőt az "iskolacsinálás" is. Megoldást ismét a jövő hozhat, a kész tananyagokkal, példatárakkal, a munkát megkönnyítő technikai feltételekkel.

Nahát, a cikk végére azért sikerült mentséget találnom arra, miért is nem foglalkozunk mi igazán a kiemelkedően tehetséges, érdeklődő tanulóinkkal. Ettől persze a lelkiismeretem nem lett nyugodtabb, gyötör a kérdés: nem veszítenek-e túl sokat?

Gulyás Éva

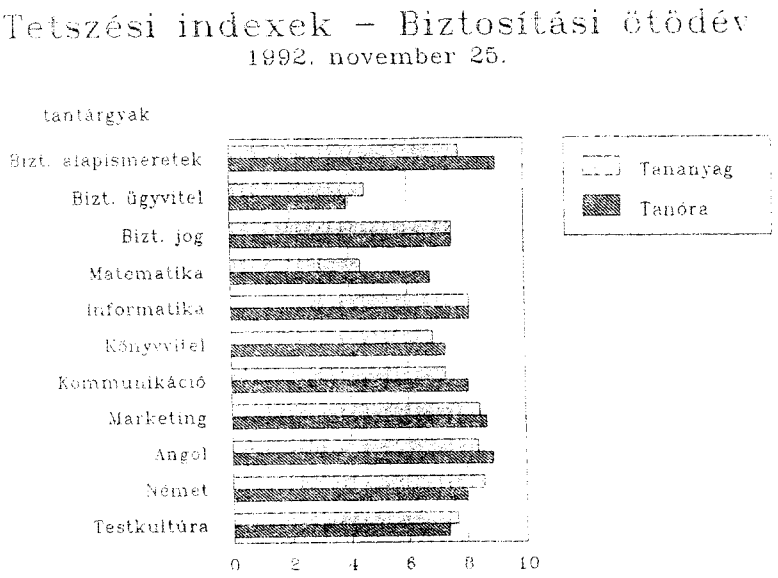

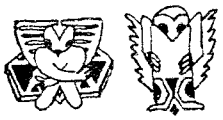

A farmeres apácák

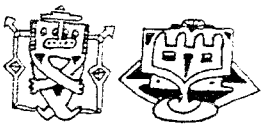

A farmeres apácák a környezet védelmére társultak. Ők gyakorlatilag nem apácák, csak a környezettel kötött házasságuk révén nevezték így el magukat, hiszen az apácák is olyan házasságot kötnek Istennel, ami nem egészen szokványos. Hogy miért farmeresek? Mert normális fiataloknak tartván magukat ők is farmerben járnak, mint a többiek.
Egyik alapelvük, hogy megvédjék az embereket attól, hogy tudatlanságukkal elpusztítsák magukat és azokat, akik még túl fiatalok ahhoz, hogy beleszóljanak, megértsék az evvel kapcsolatos problémákat. A másik, hogy az ilyen embereket egyáltalán nem vagy csak nagyon ritkán küzdjék le erőszakkal. Sokkal célszerűbb módszernek tartják az észérvekkel történő küzdelmet. Feladatuknak tekintik az emberek természetes jogainak védelmét, hogy békében, háborúk nélkül élhessék le amúgy is rövid életüket.
Mint már említettem ez a rend a környezetszennyezéssel foglalkozik. Szabadidejüket szemétszedéssel, takarítással, erdőtelepítéssel és rendezéssel töltik a tagok. Ezenkívül minden ellen harcolnak, ami mérgező, káros lehet a természetre beleértve az autók által termelt kipufogógázt és a gyárak mérges anyagainak rossz elhelyezését.
A farmeres apácák rendje egyáltalán nem titkos szervezet. Nem is lehetne az, hiszen ezek a fiatalok a mindennapos életben játszanak szerepet. Akárki tudhat róluk, aki tudni akar róluk, bár közéjük bekerülni már nehéz és bonyodalmas. A klub még nem túl nagy, de terjeszkedik, és ehhez jó, megbízható, nagy akaraterejű tagokra van szükség. Ha tehát valaki be szeretne jutni, a legelső feladata, hogy egy - az életéhez kapcsolódó kérdőívet - töltsön ki. A kérdőív tesztelését a főrendfőnök és az alrendfőnökök végzik. Ha megvan az eredmény, közlik a többiekkel, és együttes szavazással döntik el, hogy közéjük való-e a pályázó. A szavazás menete:
1. Mindenki kap egy kék és egy piros golyócskát.(A piros az igent, a kék a nemet jelenti.)
2. Bedobják a szavazókalapba az általuk jónak tartott igen vagy nem szavazatot. A másik golyó egy másik ládába kerül.
3. A rendfőnök összeszámolja a szavazatokat, és annak megfelelően kihirdeti az eredményt. A szavazatoknak el kell érniük az 51%-ot, hogy az újonc - másnéven spóra - elkezdhesse
további küzdelmét a bekerüléshez. A tagsághoz ugyanis ennyi nem elég. Feladatokat kell megoldani, ami egyáltalán nem könnyű. Ezeket a főrendfőnök és az alrendfőnökök, tehát a MAG találja ki, a teszt értékelésének és a százalékok számának alapján. Ezekért és a feladatok végrehajtásának eredményeiért pontokat lehet kapni, ami az egész tagság végéig beleszámít a tag életébe.
10 pont kell, hogy valaki bekerülhessen, és elnyerje a HAJTÁS kinevezést. 20 ponttól már bekerül a KIS NÖVÉNYek közé, és 30 ponttal már VIRÁGnak mondhatja magát. Ahhoz, hogy MAG legyen valaki, már 50 pont, általános megbecsülés, és legalább két évi klubtagság szügséges.
Az évi Farmeres Apáca ünnepek: a hóvirág kikelésének ünnepe, a Föld napja, a Halak napja, környezetvédelmi Világnap, a Farmeres Apácák ünnepe és a bekerült újoncok ünnepe. Ebből a legfontosabbnak a Környezetvédelmi világnapot tartják. Az ünnepeken parktakarítást és vetélkedőket rendeznek.
A farmeres apácáknak nincsen külön házuk, csak egy-két elég nagy klubhelyiségük, de nincs is nagyobbra szükségük, hiszen majdnem minden idejüket a természetben töltik. Viszont állandóan terjeszkednek, és miután nem tud minden tag ugyanarra a helyre összegyűlni, több helyen is van klubhelyiségük. Ezek a hajtások, amik a fő klubhelyiség irányítása alá tartoznak.
A klubtagok mind 18 éven aluliak, mert ha nagykorúak lesznek, mind belépési jogot kapnak a Zöldek pártjába, viszont a klubban már csak mint öregek vehetnek részt. Segíthetnek a rend továbbfejlesztésében, tanácsokat adhatnak, de nincsen szavazójoguk.

Fülesi Dalma - Zártosztály -

Kaland

Létezik egy olyan rend, amelynek tagjai képesek arra, hogy átlépjenek a 4.dimenzióba. A rend neve: KRAWEN. Azt a célt tűztem ki magam elé, hogy mint újságíró behatóbban tanulmányozom és jellemzem ezt a közösséget. Ez egy titkos rend, ezért természetesen én is titokban épültem be. A rend egy távoli ázsiai országban, Burmában létezik. Burma egy kis ország India mellett. Fejletlen ország, azonban ez a rend nagy fejlődést mutat az országgal ellentétben. De ezt majd később.
Elutaztam egy bérelt repülővel Burma fővárosába, onnan pedig egy bérelt tragaccsal abba a faluba, amely mellett a rend központja van. Egy emberem segítségével a főnök bizalmába tudtam férkőzni. A főnök láthatólag megbízott bennem, mert látta rajtam, hogy művelt vagyok, nyitott a világűr rejtelmeivel foglalkozó tudományok iránt. Azt is mondta, hogy ha megbeszéli a másik dimenzió urával a dolgot, akkor lehetséges, hogy felvesznek tagnak a szektába. Nem akartam hinni a fülemnek. Ez a rend 5 éve létezik a legnagyobb titokban. Hírek csak emberéletek árán tudtak a napvilágra jutni. Ez a rend kevesebb, mint 100 tagot számlált 2 évvel ezelőtt. Nagyon örültem és alig vártam a napot, hogy betehessem a lábam arra a kis székhelyre. Persze nem feledkeztem el a sztoriról sem, de nem akartam lebukni mindjárt az első látogatásom alkalmával.
A főnökkel a falu egy elhagyatott terén találkoztam. Csuhában jelentem meg, mire ő csak nevetett. Azt mondta, hogy ők nem középkori szerzetesek. Náluk nincs semmilyen divat. Nem akarnak azzal lebukni a világ előtt, hogy feltűnően öltözködnek. Ezért nekem is azt javasolta, hogy dobjam el ezeket a rongyokat a fenébe. Sikerült átöltöznöm egy presszó illemhelyén, majd a főnök egy, a téren álló kocsiba invitált, ahol már vártak minket az emberei.

Ők bekötötték a szememet és elindultunk egy hepehupás úton. Ahogy éreztem, egy hegyen mentünk felfelé, majd úgy 30 perc kocsikázás után megérkeztünk. Bevallom őszintén, hogy én egy olyan épületre számítottam, amit a régi filmekben lehet látni. Egy amolyan kolostorféleséget. De csalódtam. Egy ház előtt álltunk meg, amolyan putri előtt. Meglepődtem, de a főnök megnyugtatott: ez csak álca. Valójában a létesítmény a föld alatt található. Intett, hogy kövessem. Beléptünk a házba. Furcsa szorongásfélét éreztem a gyomromban. Egyszer csak megnyílt alattunk a föld és pörögve zuhantunk le egy mély, de szűk lyukba. Vagy 10 másodpercig zuhantunk, de nekem e kis idő 10 évnek tűnt. Leérkezve nagyot huppantunk egy szivacsszerű anyagon. Ez az anyag csupa nyálka volt, így én is csupa nyálka lettem. Meglepő módon azonban pár pillanat múlva egyszerűen eltűnt a ruhámról az egész, de úgy, mintha ott se lett volna. Körülnéztem, de nem láttam semmit, csak egy szűk, tekervényes és titokzatos folyosót.

A főnök elindult a folyosón befelé, én pedig utána. A folyosó hűvös volt és nyirkos, összevissza kanyargott. Fényt vettem észre, majd hamarosan egy hatalmas és tágas csarnokba értünk. Szépen ki volt világítva, az egész nagyon otthonosnak tűnt. Láttam pár embert járkálni, de nem sokat. A főnök elvitt a szobámba. Azt mondta, hogy már be vagyok véve a szektába, épp ezért már nem hagyhatom el soha többé ezt a föld alatti titokzatos világot. Ez nagyon meglepett. Erre nem készültem igazán fel. Nem tudtam magammal hozni se fényképezőgépet, se ruhákat, se írószerszámot. Kérdőre is vontam a főnököt, de úgy, hogy ne vegye észre, hogy újságíró vagyok. Azt mondta, hogy amire szükségem van, azt mind megkapom csakúgy, mint a többiek. A főnök hagyta, hogy megismerkedjek a szobámmal. Szépen volt berendezve. Egyszerűen, de szépen. Gratuláltam a főnöknek, hogy nagyon ízléses a szobám, mire ő csak ezt felelte, hogy siessek, mert ebédidő van. Kimentünk a szobámból és elindultunk az ebédlő felé. Menet közben volt időm arra, hogy körülnézzek az óriási csarnokban. Rengeteg ajtó volt itt. Nem tudtam megszámolni az összeset, de körülbelül 25-öt láttam. Az egyiken egy felirat volt látható: "VESZÉLYES". Megkérdeztem vizsgálódásom után, hogy mi van az ajtó mögött, mire a főnök azt válaszolta, hogy ha itt lesz az ideje, akkor majd megtudom.

Beléptünk az ebédlőbe. Minden szempár rám tapadt, s fürkészően tekintgettek a rend tagjai. Köszöntöttem őket, majd leültem a főnök által kijelölt helyre. Az ebédlő szép volt. Modern berendezések, talán túl modernek voltak. Sehol egy szép, antik bútor, mindenhol élénk színű és stílusú alkotmányok. Egyébként szépek voltak, de túl dinamikusak, olyan, mintha minden bútor megmozdult volna. A falakon futurista képek, szépen megvilágítva. A plafont furcsa módon nem láttam, úgy tűnt, mintha beleveszne a semmibe. Elkezdtünk enni. Ilyet még sohasem ettem. Nem tudom, mi lehetett, de nagyon tápláló és gusztusos volt. Megkérdeztem mi ez, mire valaki azt mondta, hogy a 4. dimenzió urának szívélyes ajándéka.

Az étkezés után a főnök bemutatott nekem mindenkit, és elmagyarázta a tevékenységük szerepét is. Először magával kezdte: ő a főnök. Ő rendeli el azt, hogy az emberek itt mit csinálnak. Bíróra nincs szükségük, hiszen ha két ember között nézeteltérésre kerül sor, akkor a rendbontó személyeket megsemmisítik. Erre külön hóhér van, aki ezt végrehajtja. A többieknek pedig ezt végig kell nézniük elrettentésül. (Ez a kivégzés úgy történik, hogy az ember részecskéit semlegesítik. De persze nem egyszerre az egészet. Egy bizonyos gépet rávezetnek az ember bal lábára. Kis idő múlva ez a láb úgy eltűnik, mintha leradírozták volna. Majd jön a jobb láb, bal kéz, jobb kéz. Mindez persze iszonyatos kínokkal jár.) Az elhullott rendtársak helyére mindig újakat vesznek, mert itt minden embernek fontos szerepköre van.

Visszatérve a tevékenységekhez, vannak még kapuőrzők, mérnökök, berendezők, építészek és mindenfajta foglalkozású emberek, akiknek tevékenysége nélkülözhetetlen e föld alatti világban.

E bemutatás és információáradat után pihenő következett. A szobám felé menet beszélgettem az emberekkel, akik azt mondták, hogy különös szerencsém van, mert ma éjjel megnyílnak a 4. dimenzió kapui, és egy bizonyos embermennyiség átlépheti e kaput. Ez a mennyiség általában 20 ember. Azt, hogy ki megy át, már előre kihirdetik, és az én nevem is köztük volt, bár e furcsa helyre csak néhány órája kerültem.

A délutánom azzal ment el, hogy az embereket kérdeztem az itteni szokásokról. Azt mondták, hogy szokásaikban nincsen semmi különös. 2 havonta átlépnek a 4. dimenzióba, ahol 2 óráig csodásan érzik magukat. Az ottani úr ugyanis arról híres, hogy a földi emberek minden kívánságát teljesíti. Nem nagyon akartam többet kérdezgetni, mert féltem, hogy lebukok.

Elérkezett az éjjel. Nagyon izgatott voltam. Tudtam, hogy ez sorsdöntő pillanat. Sorra átléptük a titokzatos kaput. Megérkeztünk. A táj borzalmasan siralmas volt, amin nagyon elcsodálkoztam. Úgy tűnt, hogy egy településféleség felé menetelünk. A többiek tudták merre kell menni, de én nem, épp ezért követtem őket. Beértünk a településre. A többiek azt mondták, hogy most az uralkodóhoz tartunk. Ő az, aki teljesíti a kívánságainkat. Azt is említették, hogy az uralkodó szereti a változatosságot, ezért örülni fog nekem, és különösen ügyelni fog arra, hogy én mindennel meg legyek elégedve. Ez nagyon hízelgő volt rám nézve. Mikor megláttam az uralkodót nem nagyon örültem. Nem hasonlított semmilyen lényhez sem. Iszonyatos volt, de meg lehetett szokni. Azt mondta nekem, hogy térjek a lényegre. Nem volt valami udvarias, de legalább beszéli a nyelvünket, ami meglepett. Elkezdtem felsorolni a kívánságaimat. Csupa ostobaság jutott eszembe. A többiek szerencsére figyelmeztettek, hogy a kívánt dolgokat nem lehet elvinni, mert ha ezt észreveszik, akkor a "lopós" ember a megsemmisítés rögös útjára léphet.

Két óráig élveztem a vagyont és a gazdagságot, majd mindezektől megválva visszatértünk a magunk "csörő" 3. dimenziójába. Egyszerűen nem tudom felfogni, hogy az emberek miért vannak mindezért annyira oda. E miatt a hülyeség miatt, az egész hátralevő életemet ilyen körülmények között kell leélnem.

Mikor visszaértünk, a föld megrázkódott. Sokszor. Elsötétült előttem minden.

Másnap a rádió bemondta: "BURMÁT 8,9-ES ERŐSSÉGŰ FÖLDRENGÉS RÁZTA MEG. A HALOTTAK SZÁMA MEGHALADJA A 10000-ET. NAGYON SOK TELEPÜLÉS LETT A FÖLDDEL EGYENLŐ.

Köztük persze a mi kis bunkerünk is teljesen megsemmisült. Úgy látszik, a föld alatti létesítmény tervezői erre már nem gondoltak. De ezen többé már én sem tudok gondolkodni...

Nagy Feró - FH -

A tanórák termése

A kommunikációórák egyikén Gallai Zsófi megadott néhány szót (mindig, fontos, mindezidáig, együtt, kell, hiányzik, szeretettel, habár, szabad, gyakorlatilag), amelyek felhasználásával fogalmazást kellett írni. Egyik-másik szöveg kötődik az iskola életéhez, kapjanak most ezek nyilvánosságot:

A sulimenza

Fontos, hogy az ebéd jó legyen az iskolában. Mindezidáig ezt nem sikerült megoldani, habár néha előfordult, hogy ehető volt a koszt. Időnként az is megesett, hogy a konyhásnéni szeretettel és kedvességgel adta oda a kaját. Mi, diákok együtt fordultunk az iskolához a jobb ebéd érdekében, de gyakorlatilag nem történt változás. Gyakran hiányzik a fűszer az ételekből. Nem szabad hagyni, hogy ez továbbra is így folyjon. Ezen változtatni kell!

Molnár Csaba - KáOsz -

Az órák

A mi iskolánkban szabad óralátogatás dívik. Talán ezért van az, hogy sokan hiányoznak az órákról. Igaz, fontos a demokrácia, de csak bizonyos határokig. (Habár én is kihasználom ezt a lehetőséget, amennyire lehet.) Gyakorlatilag csak néhány olyan emberről tudok az osztályban, akik minden órán benn vannak.

Az órák többsége csak akkor ér valamit, ha együtt dolgozunk. Az is fontos, hogy a tanár szeretettel tanítson. Ezt mindezidáig csak néhány tanárnál tapasztaltam. Pedig a demokráciához ez is kell. Ha ez oké lenne, mindig bejárnék órára.

Török Lívia - KáOsz -

Az egyik művészetórán a Carmina Buranát hallgattuk. Először a cseh filharmonikusok előadásában, majd Ray Manzarek feldolgozásában. Azután beszélgettünk a középkori vágánsokról, diákköltőkről, majd megszülettek az alábbi versek:

CARMINA POLITECHNICA

A suliban egész évben
a sok diák ül a széken,
a tanár meg magyaráz,
de hiába hadonász'.
Szegény diák mit tegyen?
Hallgatja figyelmesen.
Ha-ha, ha hallgatja?!
Ha-ha-ha-ha.

Folyik az óra javában,
beszél a tanár magában.
A diáknép levelez,
társas élet - kell is ez!
Szegény tanár mit tegyen?
Hát ő hagyja, hadd legyen.
Ha-ha, ha hagyja?!
Ha-ha-ha-ha.

Elmúlik egy nap,
elmúlik egy hét.
Közel a vizsga,
megbukni nem szép!
Ha-ha, ha hagyjál!
Ha-ha-ha-ha.

Elmúlik sok hét,
elmúlik egy év.
Most jön a bukta...
Na, mondd a leckét!
Ha-ha, ha tudnám!
Ha-ha-ha-ha.

Járai Dóra - VV -

Az itt és a következő két oldalon látható rajzok **Olejnyik Attila** - MP - (Móricz-pályázatra beküldött) művei

Mottó: "Semmi sem a démonok műve, nincsenek démonok. Mindenkinek van varázsereje, mindenki elérheti céljait, ha tud gondolkodni, tud várni, tud böjtölni."

Hermann Hesse: Sziddhárta

ELINDUL VALAMI

Elindul valami
Gyarapszik, növekszik
Majd a semmibe távozik.

Elindul valami
Felleli a szépséget, a gyönyört
Szerelembe esik
Majd a semmibe távozik.

Elindul valami
Boldog lesz, aztán szomorú
Majd a semmibe távozik.

Elindul valami
Bűnbe esik, Gonosz lesz
Bocsánatot nem érdemel
S a semmibe távozik.

Elindul valami
Már nincs semmi új számára
Így a semmibe távozik.

Vizi Kriszta - Zártosztály -

KAMASZKOR

Hányszor mondták nekik,
De nem hallgatták meg,
És ők EZÉRT romlottak meg.
Minden felhívásra fittyet hányva,
Mentek bele a nagy világba;
Legyél jó, az élet nem háború!

Próbáltak a lelkükre hatni,
De EZ volt a nagy baki!
Másra kentek mindent,
Mindent, beleértve saját vétkeiket;
Legyél jó, az élet nem háború!

Ekkor jött a fordulat,
Mert a gyerekek most már nagyobbak!
Felnőttek! Gondjaik a mélybe vesztek,
De a lelkükben benn rekedt...
Legyél jó! Látod?! Az élet nem háború!

Molnár András - Zártosztály -

KÉP

Sötét felhő, sötétkék ég
Messze a viharban sötét láng ég
Körülülik sokan -
Mind gonosz lelkek
S a feketeség mélyén
Gonosz tervet szőnek.
Álarc van mind előtt
Énjüket elnyomja
Hozzánő lelkükhöz
S titkukat bezárja.

Megcsillan a fény
A sötét felhők fölött
Áttör rajtuk
S a viharon keresztül
Elűzi a gonoszt.
Visszabújik az rejtekébe
S nem jön elő onnan
Míg a fényességnek
Ninesen vége.

Simon Bálint - Zártosztály -

VÉGE VAN?

Az agyad behidalt,
az egyetlen kiút: a halál.
Jó éjszakát!
Csukd be a szemed,
lásd a jövőd!
Milyen szép vagy ilyen fehéren!
Szemed kékje már csak
az emlékezetemben él.
Szád piréssága kékre váltott,
lőtt sebedből folyik a vér.
Itt ülök,
és nem tudok betelni veled.
Mit szól majd anyád, ha meglát?
Isten legyen veled!
Ne sírj!
Az életednek nem lehet vége!

Busovszky Tímea - Zártosztály -

?

Ezren jönnek
Ezren mennek
Halnak a hangok
Mégis élnek a lelkek

Ezren mennek
Ezren jönnek
Tépett hajú szörnyetegek
Tépett lelkű vének

Ezren mennek
Ezren jönnek
Aszalódott s atomtól
Fertőzött kis gének

Ezren mentek
Ezren jöttek
De üres már a szétrohadó
Univerzum legutolsó sarka

EF-Öldi Giliszta - Zártosztály -

LEPRA

Mikor érzed,
Hogy már minden tagod rohad,
És a szádban a nyál porlad,
Akkor már tudod, hogy a végét járod,
És magadat a sírban látod.
Már nem gondolsz, nem érzel,
Csak ezernyi sebből vérzel.
Már nem sajnál téged senki,
Mindenütt ezt ismétlik: "menj ki!"
Mindenki elkerül, mert utálnak.
Áldozata vagy a világnak.
Úgy érzed, téged senki sem szeret,
Már csak a nyugtatókat szeded.
Beléd se rúgnak, mert undorodnak,
Nyoma sincs a bizalomnak.
Senki sem sajnál téged,
Egy biztos: véged!

Kovács Medve - Zártosztály -

KÉSŐ

Költői vénám kiapadt már.
Sok volt mára.
Erő, hatalom, l'amour, tudás -
Túl nagy az ára.

Kováts Péter - Zártosztály -

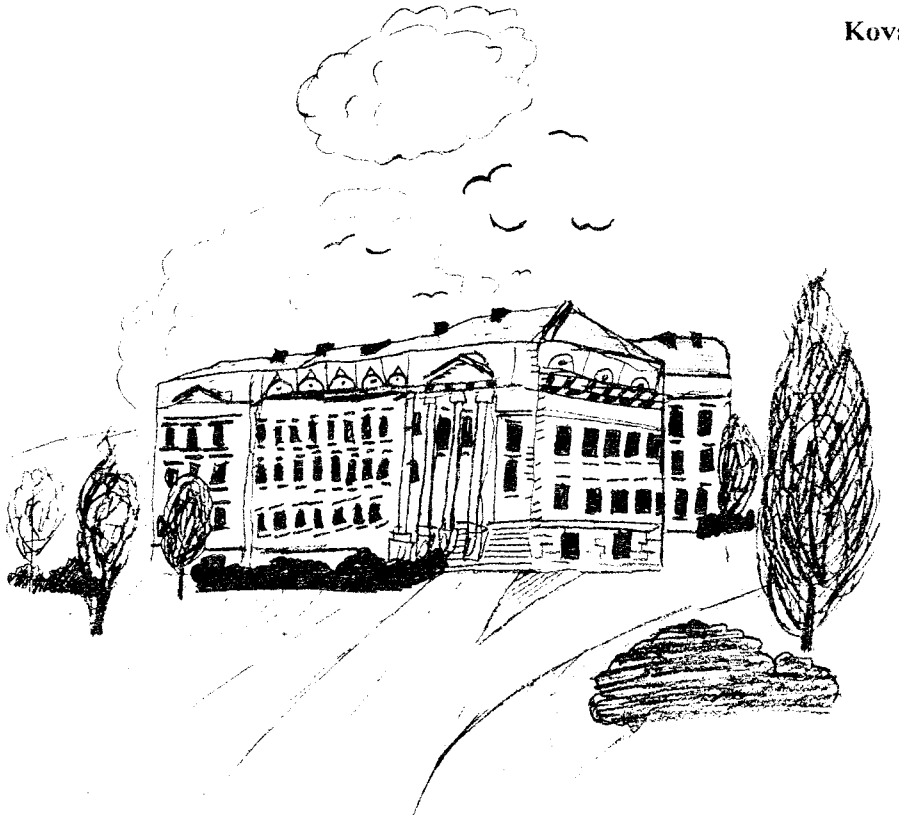

Egy történet

...bevágódtam a kapualjba, és reflexszerűen odaugrottam a legsötétebb sarokba, de balszerencsémre a nagy lendülettől egy fémkukán buktam át. A kuka fedele óriási csörömpöléssel a földre zuhant. A lépéseket egyre közelebbről hallottam, és két másodperc múlva megláttam az emberek körvonalait. Csak a géppisztoly tüzének fénye villant a szemembe, aztán hirtelen minden elsötétült. Hasító fájdalom, majd bágyadtság és valami furcsa meleg öntött el. Többre nem emlékszem...

Mikor felébredtem, de még nem nyitottam ki a szememet, valami furcsa sajgást éreztem a hasamban. Csak néhány pillanattal később fogtam fel egyáltalán, mi történhetett velem. Azt éreztem, hogy puha ágyban fekszem, de nem tudtam, hogy hol. Kinyitottam a szemem és láttam, hogy egy ismeretlen szobába kerültem. Föl akartam emelni a fejemet, hogy körülnézzek, de nem sikerült, olyan élesen nyilalt valami belém.

Egyszer csak egy fej hajolt fölém. Egy 12 év körüli kisfiú nézett rám barna szemével. Nem szólt semmit, csak elmosolyodott és elszaladt. Nemsokára visszajött, de már nem egyedül. Egy őszhajú, szakállas bácsi volt vele. Megszólított:

- Hogy érzed magad, fiam?

Válaszolni akartam, de nem jött ki hang a torkomon. Ezt látva a bácsi újra beszélni kezdett:

- Inkább ne szólj még, csak aludj!

Azon nyomban elnyomott az álom.

Gyermeknevetésre ébredtem, a közérzetem már jobb volt. Ülni is tudtam és egy kicsit mozogni. A kisfiú bejött és tálcán ételt hozott. Elkezdtem enni, közben beszédbe elegyedtem vele. Megtudtam, hogy Tomnak hívják, és hogy nincsenek szülei. Néhány perccel később a bácsi is megérkezett. Nem nagy bizalommal nézett rám. Elküldte Tomot, majd mély, kissé recsegő hangján megszólalt:

- Nem tudom, miért, mi miatt sebesültél meg, és hogy ki tette. Csak azt tudom, hogy ez nem hétköznapi baleset. Szeretném, ha minél előbb meggyógyulnál, és elhagynád a házunkat. Remélem, megérted. Itt gyerekek élnek, és nem akarom, hogy bármit is megtudjanak rólad.

Szóhoz sem tudtam jutni. Mielőtt kiment a szobából, még ennyit mondott:

- Ne hidd, hogy ennyire szívtelen vagyok. Én csak a gyerekekért teszem.

Napról napra jobban éreztem magam, fokozatosan tért vissza az erőm. Tom rendszeresen bejárt hozzám, nálam töltötte ideje nagy részét. A beszélgetések során megtudtam, hogy 20 gyerek lakik a házban. Mindegyik árva. Az öreg úr pedig nagyon gazdag ember, aki sok más társával együtt neveli a gyerekeket.

A következő hétem már lábra is tudtam állni, igaz, csak kisebb sétákra volt erőm. A sebem szépen gyógyult. Az orvos, akit a bácsi hívott, azt mondta, ne aggódjak, teljesen rendbe fogok jönni.

Megismertem a többi gyereket is. Nagyon kedvesek voltak hozzám mindannyian, jól éreztem magam közöttük. Elmesélték, hogy az öreg urat Johnnak hívják, de a gyerekek csak nagypapinak szólítják. Egyszer-kétszer ő is beszédbe elegyedett velem, és a többi felnőttel is találkoztam. Kiderült, hogy ők egy ún. rendet alkotnak. Az tartozhat közéjük, aki szereti a gyerekeket, és nincs családja.

Napjaim elmondhatatlanul kellemesen teltek. Részt vehettem a közös étkezéseken, beszélgethettem a gyerekekkel, felnőttekkel egyaránt. Szinte el is felejtettem, hogy kerültem ide és miért.

Az orvos nem jött többet; azt mondta, nincs szükségem további kezelésre.

Tom már szinte apjának tekintett. A szeretet, a ragaszkodás idővel kölcsönössé vált. Most éreztem először életemben, hogy a normális életnek is vannak vonzó pillanatai.

Egyik reggel meg akartam keresni Johnt. Benéztem minden szobába, hátha valahol meglelem. Az egyik helyiségben észrevettem egy páncélszekrényt. Bementem, és az egyik jól bevált trükkömmel kinyitottam. Ekkor lépett be John. Rosszallóan nézett rám. Nem akartam mentegetőzni, tisztában voltam vele, hogy az csak ront a helyzetemen. John törte meg a csendet:

- Fred, ugye nem kell rosszat gondolnom rólad? Elhiszem neked, hogy véletlen az egész, de most már az lenne a legjobb megoldás mindenkinek, még Tomnak is, ha elhagynál minket.

- Vettem a lapot - válaszoltam, és kimentem a szobából.

Este, vacsora után újra összefutottunk Johnnal, és a pénzről kezdtünk el beszélgetni. Igen közlékeny volt: elmesélte, hogy a páncélban őrzik a rend fenntartására befolyó pénzt. Hajdanán ő hozta létre az alapítványt a saját vagyonából, mely mostanra teljesen leapadt. Néha van egy-két adakozó, de nagyon kevés. Ha két hónapon belül nem szereznek valahonnan pénzt, az állam az összes gyereket elveszi tőlük, és feloszlatja a rendet.

Nagyon elszomorodtam, mert tudtam, hogy nem segíthetek nekik. Hacsak...

Eszembe jutott valami, amit mindenképpen meg akartam valósítani. Megvártam, míg mindenki nyugovóra tér, és 11 óra körül kilopóztam a házból. Ekkor láttam először, hogy hol is éltem heteket. A Cat és a Flowers street sarkán állt a ház. Mögötte egy park terült el.

20 percnyi gyaloglás után elértem a kocsimat. Beültem, beindítottam a motort, és csikorogva kikanyarodtam a főútra. Vezetés közben a renden járt az eszem. Hihetetlennek tűnt, hogy élnek olyan emberek, akik ekkora áldozatra képesek, mint Johnék. Azon is csodálkoztam, hogy miért nincsenek állandó támogatóik. Legalább az állam segíthetne, ahelyett hogy feloszlatja a működésüket. Johntól tudom, hogy szerepelnek a nyilvántartásban, mégsem figyelt föl rájuk senki. Ez nagyon bosszantott.

Szerettem volna olyan lenni, mint ők, de tudtam, ez soha nem sikerülhet. Eddig jutottam a meditálásban, mikor befordultam a temető területére. Kiszálltam a kocsiból, magamhoz vettem a pisztolyomat a kesztyűtartóból és egy ásót a csomagtartóból. Elindultam. Elértem Hadvig Clark sírjáig, és megkerestem a legközelebbi bokrot, majd elkezdtem mellette ásni. Egy belső hang azt súgta, itt kell keresnem. Ástam, ástam, de nem ért keményet az ásó. Egyszer csak lépéseket hallottam. Elbújtam a bokor mögé és előkaptam a pisztolyomat. Hangosan vert a szívem, mert éreztem, hogy más is tud a rejtekhelyemről. A lépések egyre közeledtek, már-már búvóhelyemhez értek, mikor egy puffanást hallottam. Kinéztem a bokor mögül, és láttam, hogy - szerencsére - csak egy részeg fickó bukdácsol a közvetlen közelemben, aki alkalmas hálóhelyet keres magának. Nem vett észre, így folytattam a munkát. Kis idő múlva éreztem valamit. Kézzel ástam tovább, kapartam a földet, amíg el nem értem az aktatáskámat. Kihúztam a földből, és rohantam vele vissza az autóhoz.

Másnap én voltam az első, aki fölkelt. Összecsomagoltam és írtam Tomnak egy hosszú levelet, melyben megígértem neki, hogy visszajövök érte egyszer. Fölkaptam a pakkomat, és kiléptem a kapun.

John kiáltott utánam.

- Várjál, Fred! Szeretném neked megköszönni. A gyerekek ittléted alatt nagyon boldogok voltak. Remélem, ha az ügyeid rendeződnek, visszatérsz hozzánk.

- Én köszönöm, mert megmentetted az életemet, és ígérem, visszajövök még.

Kiléptem az ajtón. Mikor visszanéztem, John még rám mosolygott. Bevágódtam a kocsiba és elhajtottam.

Teltek a napok, hetek, hónapok, nem mentem vissza a Cat streeti házba. Lezárult egy ügyem, elkezdődött egy másik. Sokat gondoltam Tomra, Johnra és a többiekre. Éjjel dolgoztam, nappal aludtam vagy tévéztem. Egyik délelőtt véletlenül meghallottam a híreket:

"...John Rusty, a néhai milliomos egy ismeretlen ember jóvoltából árváinak egy kétemeletes házat építtet, amelyben helyet kínál más apátlan-anyátlan gyermekeknek és a rendjéhez csatlakozni kívánó felnőtteknek is. Most pedig hallgassuk John Rustyt:

Fred, Hozzád szólok, remélem hallod. Te vagy a legkedvesebb és legjószívűbb ember, akit valaha is ismertem. Nem tudom, hogy köszönjem meg neked tettedet. Arra kérlek, gyere el hozzánk. Várunk!

És most halljuk a külföld híreit..."

Teljesen lebénultam John szavaitól. Mikor össze tudtam szedni magam, felpattantam és 20 perccel később már John házánál voltam. Befutottam a kapun, föl a lépcsőn. Tom látott meg először. Visítva a nyakamba ugrott. hatalmas puszit nyomtam a homlokára és magamhoz öleltem. Addigra már a többi gyerek is odafutott hozzánk, körbevettek minket. A gyereksereg fölött átnézve észrevettem Johnt. Odaléptem hozzá, és amúgy férfiasan megöleltem.

- Honnan szedted ezt a rengeteg pénzt? - kérdezte.

- Nem lényeges, csak az a fontos, hogy itt van - válaszoltam.

Soha többé nem hagytam el a rendet. Boldog voltam velük...

Solymosy Réka - FH -

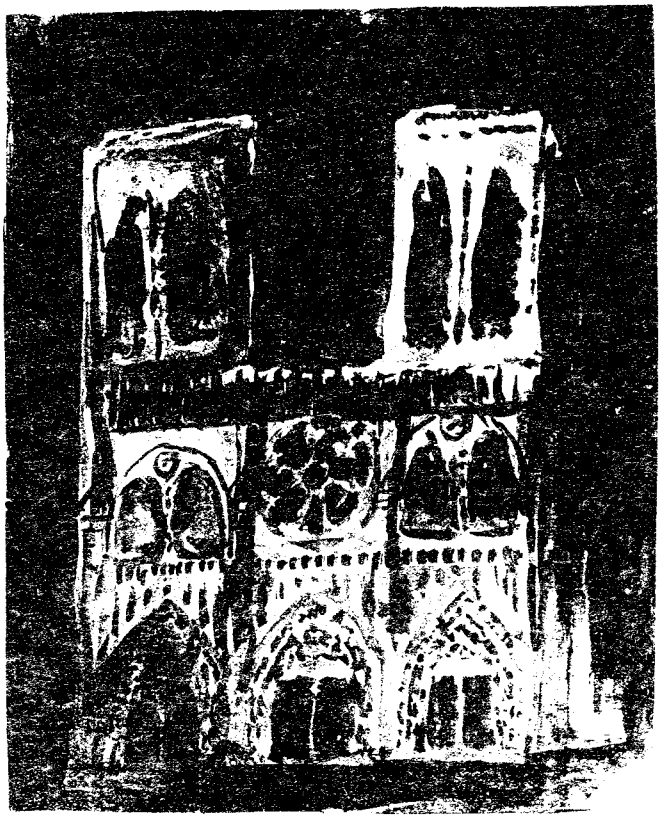

Nyitray Bálint - MP -

AJÁNLÓ OLDAL

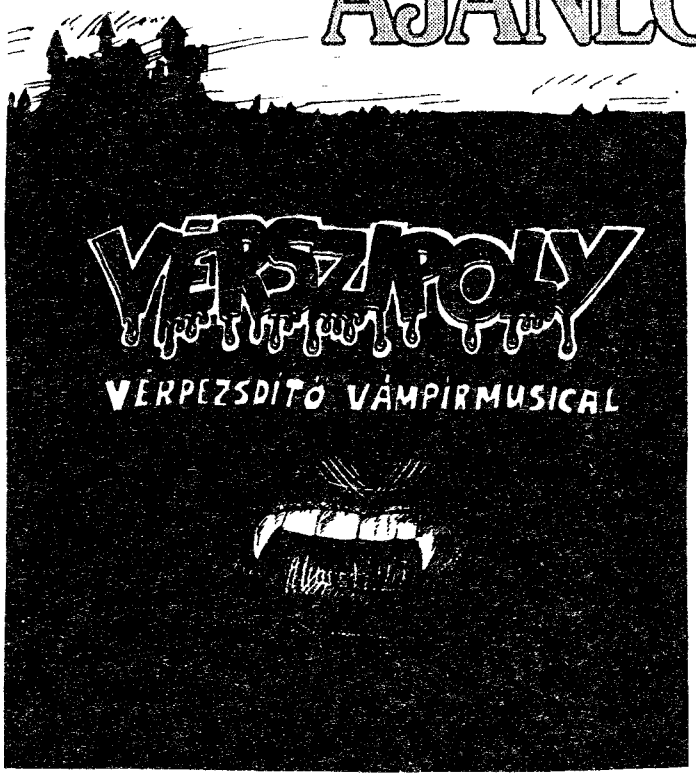

Barátaim szervezésében volt szerencsém látni ezt a zenés darabot, és meg kell, hogy mondjam, nekem nagyon tetszett.

A darabot két angolszakos diák írta: Philip István és Bárány Ferenc. A mű az angol vámpírhistoriákat parodizálja magyaros vagy inkább pesties humorral fűszerezve és rímekbe szedve. A darab tartalma röviden annyi, hogy egy öreg gróf fiatal felesége a vidéki magányba beleunva vámpírtörténeteket kezd el olvasni. Az agg férj ezt elmeséli egyik főúri barátjának, aki ajánl egy álvámpír iparost, de közben maga is feni a fogát a nemesi barát elhidegült nejére. A történetet bonyolítja, hogy időközben az álvámpírok között felbukkan egy igazi is, és a díszes társaságot megszabadítja "humán mivoltától".

Akit érdekel a darab, az a Pince Színházban (Budapest, Török Pál utca 3. - a Kálvin térnél) nézheti meg. Sajnos decemberben már nem játsszák; a legközelebbi előadás január 8-án lesz, este 7-kor.

Figyelem! A jegyet jó előre vedd meg, mert gyorsan el szokott fogyni.

Nagy Ákos - Zártosztály -

HINDU REGE

Mottó: Mindenki ad és vesz, ilyen az élet... Mindenki azt adja, amije van. A harcos az erejét, a kereskedő az áruját, a tanító a tudományát, a paraszt a rizst, a halász a halat.

Hermann Hesse

Sziddhárta barátjával, Govindával útnak indul - feladva a biztos, nyugodt életet -, hogy meglelje az egyéni lét titkát, az Én lényegét. A samanákhoz csatlakoznak, azokhoz a nincstelen zarándokokhoz, akiknek élete meditációval, különféle testi és szellemi gyakorlatokkal, böjtökkel, koldulással, várakozással telik. A két ifjú megtanulja az aszkétákkal töltött három év alatt, hogyan válhatnak szinte teljesen függetlenné a testi igényektől, hogyan lehetnek érzéketlenek az éhség, a szomjúság, a hideg, a szenvedés iránt. De ez a három esztendő sem adja meg Sziddhártának a megnyugvást, a boldogságot: továbbra sem tudja megragadni, megérteni az Igazi Hajtóerőt.

Vándorlásuk következő állomása: Gótamával, a fenséges Buddhával való találkozás. Govindát megérinti a Szentéletű tanítása, és csatlakozik a tanítványokhoz, Sziddhárta azonban "csak" annyit tanul Buddhától, hogy az őt gyötrő kérdésre a válasz kimondhatatlan. A bölcseletek, áldozatok csupán közelebb visznek az Énhez, de meg nem fejtik a Nagy Talányt.

Így hát Sziddhárta folytatja útját. Már tud közömbös lenni a külvilággal szemben, most megtanul gyönyörködni a természetadta szépségekben, az emberi testben, a szerelemben. Annyira jól sikerül a földi örömök élvezete, hogy Sziddhárta lassacskán ellustul, a korábban, kemény akaraterővel megszerzett függetlenség és közöny a test és a hatalom iránt fokozatosan elenyészik, élete meghatározó része lesz a szeretett asszony, a kényelmes otthon, a finom étel, a hazárdjáték. Elveszti higgadtságát, türelmét, és egyre szenvedélyesebben veti bele magát a gyönyörök, élvezetek hajszolásába.

Ám a megvilágosodást ez az életforma sem hozza meg. Sziddhárta csömört érezve menekül el birtokáról - elhagyva mindent, mi oly kedvesnek és fontosnak tűnt neki. A kiégettség már-már a halálba kergeti, ám az eltűntnek vélt, gyönge belső hang újra megszólal, és új ösvényre vezeti...

Az élet értelmét kutató, sokat tapasztalt Sziddhárta élettörténete mindenkinek szól, aki olykor-olykor elégedetlen magával, akit időnként elkeserít a hiábavalóság érzése, aki nem mindig találja helyét. A hajdani brahmánfi nyugtalansága, célkeresése nem idegen a mai, "európai" embertől. A "vénséges vén Sziddhárta egy személyben testesíti meg mindazt az értéket, amivel a keleti bölcselet és a keresztény tanítás megajándékozta az emberiséget."

Hermann Hesse: Sziddhárta
Európa Könyvkiadó, 1992

JaJ

Ajándékozás

A magyar értelmező kéziszótárban ez áll: "Az ajándék valakinek ingyen, különleges szeretetből és figyelemből adott dolog."
Ez a meghatározás igencsak tömör, de találó. A lehető legobjektívabban definiálja az ajándék - mint olyan - jelentését. A téma (mármint az ajándék, ajándékozás!) eléggé aktuális a napokban, hiszen a hónap elején volt mikulás, most nemsokára pedig itt a karácsony. Sajnos életünknek eme momentuma egy megszokott cselekvéssé vált: december 24-e előtt néhány nappal (néhány héttel) körülnézünk a városban, pénztárcánkhoz mérten megpróbáljuk a legdrágább árut megvásárolni. Ha vége a háromnapos ünnepnek, a háziasszonyok fellélegeznek, és nekilátunk elfogyasztani a családon maradt bejgli (diós és mákos), puding és egyéb édességek hegyeit.
Ez a gépies cselekvéssor már az idegeimre megy. No nem a karácsony, és az egyéb ünnepek ajándéka az, amivel baj van, hanem hogy nagyon kevés olyan ember akad, aki valóban szeretettel adná AZ AJÁNDÉKOT. Ez a "valóban szeretettel" könnyen félreérthető. Úgy gondoltam, hogy aki valóban elgondolkozik a szeretet eme megnyilvánulásán, olyan ember nagyon kevés van, és általában nem törődünk azzal, hogy az a bizonyos "drága ajándék" valóban a szívnek is oly drága legyen - mind az ajándékozó, mind pedig a megajándékozott szempontjából. Persze tisztelet a kivételnek!
Az iskolai ajándékozás, akármennyire is szidjuk, pozitív ellenpélda a "hétköznapi ünnepek szürkeségében". Ezalatt azt a formát értem, amikor valami kalapból kihúzzuk egy osztálytársunk nevét, és neki kedveskedünk valamivel. Itt ugyanis (legtöbbször) nem szoktuk az általunk húzott papírfecnire írt névhez tartozó egyénnek szeretetünket ajándékkal kifejezni. Ezért van lehetőség a fantázia, találékonyság szabadjára engedésére, a kreativitás megnyilvánulására.
A mostani karácsonyra így hát mindenkinek azt kívánom: Szabaduljunk meg az ajándékozás megszokott terhétől, ne érezzük azt nyűgnek, megszokott, "mindennapi" teendőnek.

Marci - ügyosztály -

BOLDOG KARÁCSONYT, JÓKEDVŰ SZÜNETET ÉS EREDMÉNYES(EBB) ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁNUNK MINDENKINEK

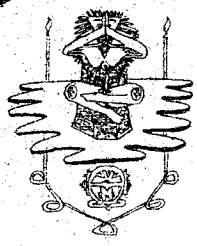

mindenki

POLIGRÁF
- **A Közgazdasági Politechnikum lapja** -
- Felelős és tördelő szerkesztő: **Jakab Judit** -
- Felelős kiadó: **Horn Gábor** -
- Megjelenik a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében -
(Budapest, 1096 Vendel utca 3/b)
- 220 példányban -